

פרשת

ויגש

תשפ"ה

390

שריבי אזוח

משיערו השבועיים של
הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

אנ"ש

הלך מהתמונות באדיבות: מקושרים לצדיק - לקבלת סיקור שבועי באימייל מהנעשה אצל מורינו הרב שליט"א ניתן לפנות למייל : 6137318@gmail.com

- שיעור שנמסר ביום שני כב כסלו תשפ"ה לאנ"ש מנתיבות קהילת הרב אופיר אור..... 2
- פדיון הבן י' כסלו שיעור שני אחרי ברכת המזון..... 33
- והתקדשתם: כל הגמרא והתפילה – זה לנצח את התאוה הידועה..... 41
- הפרשה: התגלות הצדיק האמת..... 42

שיעורים

שיעור שנמסר ביום שני כב כסלו תשפ"ה לאנ"ש מנתיבות קהילת הרב אופיר אור

ימים ושלושה לילות לא אכלו ולא שתו, אליהו הנביא לא הופיע לשיעור, הוא שאל אותו למה אתה לא באת לשיעור? אליהו אמר עסקתי בשחרורו של רב המנונא, רב המנונא שמו אותו בבית סוהר, כמו אסאד, [ששם אנשים בבית סוהר] עכשיו שחררו אנשים שכבר 43 שנה הם כבר בבית סוהר, לא אכלו לא שתו רק קיבלו מכות רצח כל היום, בכלא הסורי מקבלים מכות רצח כפשוטו.

אז עכשיו מה עשו לרב המנונא? שמו אותו בארמון המלך, בתוך בונקר, מתחת לאדמה, עם מכות

[הויכוח] בין יוסף [לאחים בעניין אבר מן החי וכ"ו] ובין יעקב והאחים [בעניין הריגת בני העיר שכם] זה מחלוקת הרמב"ם והראשונים והתוספות והרמב"ן, כי לפי הרמב"ן [בני העיר שכם] לא חייבים מיתה [על שלא מחו בשכם שחטף את דינה בת יעקב].

כי כולם שואלים איך [שמעון ולוי] הורגים עיר שלמה, עיר שלמה להרוג בשביל ילדה אחת קטנה בת שמונה? [אם זה רק בשביל להציל את דינה] אפשר להפיל את הקיר, כתוב בזהר חלק ג' בסוף שאליהו הנביא הפיל את הקיר, הוא (רשב"י) שאל את אליהו למה לא באת לשיעור? היה שיעור שלושה

כמו גמרא בעבודה זרה² ר' חנינא בן תרדיון, ר' אלעזר בן פרטא הוא (- אליהו הנביא) בא להציל אותו, אמרו למה אתה משחרר עבדים, היה מרד של ספרטקוס,

רצח, ואף אחד לא משחרר אותו, אין מי שיטפל בזה, אז אליהו הנביא הוא טס ארבע מאות פרסאות¹.

מראי מקומות והערות

בלבד - דומה כמי שאין לו אלוה. ובגמילות חסדים לא עסק? והתניא, רבי אליעזר בן עקב אומר: לא יתן אדם מעותיו לארנקי של צדקה - אלא א"כ ממונה עליו תלמיד חכם כר' חנינא בן תרדיון! הימנוה הוא דהוה מהימן, מיעבד לא עבד. והתניא, אמר לו: מעות של פורים נתחלפו לי במעות של צדקה וחלקתים לעניים! מיעבד עבד, כדבעי ליה לא עבד.

אתוהו לרבי אלעזר בן פרטא, אמרו: מ"ט תנית, ומ"ט גבנת? אמר להו: אי סייפא לא ספרא, ואי ספרא לא סייפא, ומדהא ליתא הא נמי ליתא. ומ"ט קרו לך רבי? רבן של תרסיים אני. אייתו ליה תרי קיבורי, אמרו ליה: הי דשתיא והי דערבא? איתרחיש ליה ניסא, אתיא זיבוריתא אותיבא על דשתיא ואתאי זיבורא ויתיב על דערבא, אמר להו: האי דשתיא והאי דערבא. א"ל: ומ"ט לא אתית לבי אבידן? אמר להו: זקן הייתי ומתיירא אני שמא תרמסוני ברגליכם. [אמרו]: ועד האידינא כמה סבי איתרמוס? אתרחיש ניסא, ההוא יומא אירמס חד סבא. ומ"ט קא שבקת עבדך לחירות? אמר להו: לא היו דברים מעולם. קם חד [מניינה] לאסהודי ביה, אתא אליהו אידמי ליה כחד מחשובי דמלכותא, א"ל: מדאתרחיש ליה ניסא בכלוהו בהא נמי אתרחיש ליה ניסא, וההוא גברא בישותיה הוא דקא אחוי, ולא אשגח ביה, קם למימר להו, הוה כתיבא איגרתא דהוה כתיב מחשיבי דמלכות לשדודי לבי קיסר, ושדרוה על ידיה דההוא גברא, אתא אליהו פתקיה ארבע מאה פרסי, אול ולא אתא. אתוהו לרבי חנינא בן תרדיון, אמרו ליה: אמאי קא עסקת באורייתא? אמר להו: כאשר צוני ה' אלהי. מיד גזרו עליו לשריפה, ועל אשתו להריגה.

¹ זהר חלק ג דף קמד, ע"ב
 אדהכי, אַתָּא אַלְיָהוּ, וַתִּלֵּת קַטְפוּרֵי נְהִירִין בְּאַפְוֵי. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַאי טַעְמָא לֹא שְׂכִיחַ מִדְּבְרֵי קְדוּשָׁא (ס"א בקרטמא) גְּלִיפָא דְמֵאֲרִיָּה, בְּיוֹמָא דְהַלּוּלָא. אָמַר לִיה, חֲתִיבָה רַבִּי שְׁבַע יוֹמִין אֲתַבְרִירוּ קַמִּיה קוּדְשָׁא בְרִיָּה הוּא, כֹּל אֲיִנּוֹן דְּיִיתוּן וַיִּשְׁתַּכְּחוּן עִמָּיה, עַל לֹא עֵיילָתוֹן בְּבֵי אֲדָרָא דְלָכוֹן, וּבְעֵינָא לְאַשְׁתַּפְּחָא, זְמִין קַטִּיר בְּכַתְפוּי (ס"א נ"ל שכן צריך לומר, ואנא הוה זמין תמן, ובעינא קמיה לאשתכחא, וכדן קטיר בכתפו) וְלֹא יְכִילָנָא, דְּהָהוּא יוֹמָא שְׁדַרְנֵי קוּדְשָׁא בְרִיָּה הוּא, לְמַעַבְד נִסִּין לְרַב הַמְּנוּנָא סָבָא וְחֲבָרִי, דְּאַתְמַסְרוּ בְּאַרְמוּנָא (ס"א בקרוניא) דְּמִלְפָא, וְאַרְחִישָׁנָא לְהוּ בְּנִסָּא, דְּמֵינָא לְהוּ כּוּתְלָא דְהִיכְלָא דְמִלְפָא, וְאַתְקַטְרוּ בְּקַטְרוּי, דְּמִיתוּ אַרְבַּעִים וְחַמְשֵׁה פְרַדְשָׁנִי. וְאַפְיָקָנָא לְרַב הַמְּנוּנָא וְחֲבָרִי וְדִמֵּינָא (ס"א ואוליכנא) לֹון לְבַקְעַת אֹוֹנָא, וְאַשְׁתַּיְבוּ. וְדִמֵּינָא קַמִּיָּהוּ נְהָמָא וּמִיָּא, דְּלֹא אֲכַלּוּ תְלָתָא יוֹמִין. וְכֹל הָהוּא יוֹמָא לֹא בְּדִילָנָא מְנִיָּהוּ.

² עבודה זרה יז, ע"ב
 ת"ר: כשנתפסו רבי אלעזר בן פרטא ורבי חנינא בן תרדיון, א"ל ר' אלעזר בן פרטא לרבי חנינא בן תרדיון: אשריך שנתפסת על דבר אחד, אוי לי שנתפסתי על חמשה דברים. א"ל רבי חנינא: אשריך שנתפסת על חמשה דברים ואתה ניצול, אוי לי שנתפסתי על דבר אחד ואיני ניצול, שאת עסקת בתורה ובגמילות חסדים, ואני לא עסקתי אלא בתורה [בלבד]

וכדרב הונא, דאמר רב הונא: כל העוסק בתורה בלבד - דומה כמי שאין לו אלוה, שנאמר: ומימי רבים לישראל ללא אלהי אמת [וגו'], מאי ללא אלהי אמת? שכל העוסק בתורה

הכי מפורסם בעולם, מרד העבדים ברומא, כל העבדים התמרדו, עבדים זה הרבה יותר מהאזרחים, כל אחד יש לו עשרה עבדים, עשרים עבדים, 50 עבדים, [עבדים] זה פי 50 [מהאזרחים], זה מרד שלקח כמה חודשים עד שאנטונינוס הכניע את המרד, ספרטקוס זה הסיפור הכי מפורסם, ועד ששחררו את ספרטקוס עד שבסוף תלו אותו גם כן, מסכן, שמו אותו על העץ, השאירו אותו על העץ למעלה, על הצמרת, וככה הוא מת מרעב, תוך שלושה ימים [בלי אוכל] אדם חייב למות, אין לו ברירה, כמו רוטשילד תוך שלושה ימים הוא

ספרטקוס היה ראש המורדים. הנה, [גמרא] עבודה זרה, היה ר' אלעזר בן פרטא ישב בכלא עם ר' חנינא בן תרדיון, אמר ר' אלעזר בן פרטא [לר' חנינא בן תרדיון] אתה בטח תשתחרר בקרוב, תפסו אותך רק על לימוד תורה, הוא אומר לימוד תורה זה הדבר הכי חמור, אין דבר יותר חמור מלימוד תורה, על זה לא ישחררו אותי, הם עכשיו ידונו אותי למוות אבל אתה על חמשה דברים ותנצל.

אז כשנתפסו ר' אלעזר בן פרטא, על חמשה דברים תפסו אותו, חמשה דברים פשעים, שחררת עבדים, מרד ספרטקוס, המרד

כמה חטיפים, איזה גלידה יחלק להם, קרטיב, הילדים יעשו תשובה.

כמו שאלישע כתוב בגמרא סוטה שהוא נהיה חולה עד שהוא מת בסוף [כי הילדים נהרגו בגללו ולא החזירים בתשובה]³, אם אדם לא מחזיר בתשובה הוא נהיה חולה בסוף, כל מה שיש לאדם מחלות כי הוא לא מחזיר בתשובה, אז הגמרא אומרת בסוטה ש[ה-42 ילדים שבזו את אלישע הוין] ילדים שאין בהם לחלוחית של מצוה, הוא הסתכל עד סוף כל הדורות, הוא ראה אין זרע כשר [שיצאו מאותם ילדים], רק פרחחים, רק פושעים, רק בנדיטים, יצאו רק גנגסטרים, מה עושים פה? הוא רוצה [לראות שיוצא מהם] איזה ילד קדוש, ילד טהור, הוא הסתכל עד סוף הדורות, הוא לא רואה שום ילד קדוש.

[ה-42 ילדים האלו] הם ירדו [לקליפות] בזכות הקורבנות של בלק⁴.

כי רות הייתה הבת [של עגלון מלך מואב שהיה בנו של בלק] (סוטה מז, ע"א),

מת, הוא היה יכול להינצל, הוא לא זכה, הוא דפק על הדלת [של הכספת שבתוכו הוא ננעל] לא פתחו לו, הוא צעק למה אתם לא פותחים לי? הוא לא הבין למה [לא שומעים אותו].

אמר לו ר' חנינא בן תרדיון [לר' אלעזר בן פרטא] אוי לי שנתפסתי על דבר אחד ואני לא ניצל, אתה [שנתפסת על חמישה דברים] כן ניצל, אותך יצילו, אפילו אדם [נתפס] על חמשה דברים, אז מה יש, ה' הוא אין סוף, יכול להציל אותו.

[לשון הגמרא: "כל העוסק בתורה בלבד - דומה כמי שאין לו אלוה, שנאמר: וימים רבים לישראל] בלי אלוקי אמת", אם אדם לא עושה צדקה חסד, הוא לא משפיע [ורק עוסק בתורה "דומה למי שאין לו אלוה"], תגיד שיעור אחד, לקחת [אנשים או ילדים] במושב שלו [אן] במקום קרוב להגיד [שיעור], לאסוף כמה ילדים עזובים, שהם מסתובבים ברחובות עד שלוש בבוקר, להגיד, בואו תשמעו שיעור, תביא להם כמה ממתקים,

מראי מקומות והערות

³ סוטה מז, ע"א
תנו רבנן שלשה חלאין חלה אלישע אחד שגירה דובים בתינוקות ואחד שדחפו לגחזי בשתי ידים ואחד שמת בו שנאמר ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא כאלישע

שדחפו לגחזי בשתי ידיו ולא כיהושע בן פרחיה שדחפו לאחד מתלמידיו בשתי ידיו:
⁴ סוטה מז, ע"א
אמר רבי חנינא בשביל ארבעים ושנים קרבנות שהקריב בלק מלך מואב הובקעו מישראל ארבעים ושנים ילדים:

יש שלוש, נכון? נס שלא שבע, לי יש חמש עד היום אני סובל מזה, צעקתי על צביה, מה פתאום נולדת ראשונה, אני רציתי לעשות פדיון הבן, חיכיתי לנחמן חמש שנים, בסוף היא עקפה אותנו, מותר לעקוף את הבן הבכור? בשום אופן לא, יש לי בן אחד אני לא יודע איזה בת סוררת...

אז בלק גם היה לו ילדה פושעת, כתוב בתו, היא הייתה בתו ממשי, וממנה יצא נכד דוד, והוא הכרית את מואב, בלק אומר מה עושים עם כזאת בת סוררת ומורדת, שהבן שלה יכרית לי את מואב, בסוף היא תתגייר.

כמו טראמפ הבת שלו התגיירה, הוא אומר אני בעד היהודים, החתן קוראים לו קושנר, אז הוא

כתוב [שבלק אמר:] "כי עצום הוא? מִמְּנֵי" (במדבר כב, ו), מה זה ממני? בלק אומר הבת שלי (- רות) תבגוד בי, אני כבר רואה איך שהבת שלי בוגדת בי, ויצא ממנה בן [שיקרא] דוד⁵, הוא יכרית את מואב "שני חבלים להמית אחד להחיות". בלק אומר: בלעם מה עושים? בלעם תציל אותי! [זהר] בלק, [בלק אמר:] בלעם תציל אותי, הבת שלי תמרוד בי, הבת שלי בת סוררת ומורדת, איזה בת יהיה לי? איזה חינוך אני אתן לבת שלי?

אפילו פרעה לא רוצה בנות, לא רוצה בנות, אומרים לך [שפיתרון החלום הוא שיהיו לו] שבע בנות, [עונה להם פרעה] תפסיקו עם בנות, תפסיקו עם זה, תעיפו אותם⁶. (לך

מראי מקומות והערות

מרות המואביה גבור תקיף פאריה, ועשה קרבות תקיפים ונצח את מואב, ושם אותם תחת רגליו. אמר, עצום הוא. אותו שירש אותה גבורה, מלך אחד מהם יצא מאתנו להשמיד את מואב.

⁶ מדרש רבה בראשית - פרשה פט פסקה ו (ו) וישלח ויקרא וגו' ר' יהושע דסכנין בשם רבי לוי פתרון היו אותו אלא שלא היה קולן נכנס באזניו שבע פרות הטובות שבע בנות אתה מוליד שבע פרות הרעות שבע בנות אתה קובר וכן אמרו שבע שבלים הטובות שבע מלכיות אתה מכבש שבע שבלים הרעות שבע אפרכיות מורדות בך הה"ד (משלי יד) בקש לץ חכמה ואין אלו חכמי פרעה וחרטומי מצרים:

⁵ זהר ח"ג, קצח, ע"ב
כי עצום הוא ממני. וכי עד ההוא שעתיא אן אגחוו ביה קרבא ונצחו ליה. באן אתר אערעו בתרבא דלהון, והו גברין (דף קצ"ח ע"ב) כגברין לאחזאה גבורתא דלהון. מאי כי עצום הוא ממני. אלא ההוא רשע חכים היה, והמי למרחיק, חמא לדוד מלכא, דאתי מרות המואביה, גיבר תקיף פאריה, ועביד קרבין תקיפין, ונצח למואב, ושני לון תחות רגליו. אמר עצום הוא. ההוא דירתא ההוא גבורתא, חד מלכא דלהון, מנין פויק לשיצאה למואב. [כי עצום הוא ממני. וכי עד אותה שעה איפה ערכו קרב בו ונצחו אותו? באיזה מקום נפגשו בתרבים והיו גברים מגבורים היראות גבורתם? מה זה כי עצום הוא ממני? אלא אותו רשע היה חכם וראה למרחוק. ראה את דוד המלך שבא

הוא יכול לברוא דובים הוא גם יכול לברוא נשמות חדשות [לאותם ילדים להכניס בהם ניצוצות קדושים, ולא להורגם כי אין בהם ניצוצות קדושים, וכיון שלא עשה כך] הובקעו 42 ילדים.

אבל מי זאת רות? רות היא בתו של מלך מואב, היא בתו של עגלון, ואמר [-] רות בתו של עגלון בנו של בלק, היא הייתה נכדה, היא הייתה בת של עגלון הבן של בלק, [בלק אמר] כלומר הנכדה שלי תבגוד בי בסוף, היא תביא לי את דוד.

אז שלושה חוליים חלה אלישע, אחד [על זה] שגירה דובים בתינוקות, זה היה אסור לו, מה אתה הורג את התינוקות? הם ילדים מסכנים אומללים, לא היה מי שיחנך אותם, עוד לא היה שובו בנים, עוד לא היה רבי נחמן, עוד לא היה, עוד לא בנו להם בית, תבנה בית כנסת, ותחלק להם כמה גלידות, כמה קולות, תראה שכולם יבואו. [ועוד חולי חלה על זה] שדחה את גחזי בשתיים ידיים, [אלישע חלה] גם על

כי ביידן אמר שפגשתי אותה, אז כבר 20 שנה היא לא ראש ממשלה, אז אמרו לו... פיטרו אותו, זה היה הנס הכי גדול, איך שהוא דיבר נגד ישראל התהפך, באותו רגע הוא התחיל לדבר שטויות, פגשתי את מרקר, פגשתי את זה, פגשתי את זה... אנשים שבחיים הוא לא ראה אותם, אז ה' מיד בלבל לו את הלשון, נס בתוך נס.

[כמו הנס שהיה אצל אלישע] לא היה לא דובים ולא יער כלום⁷, לא היה שם לא דובים ולא יער, אנחנו אומרים [כשרוצים לומר משל על דבר שלא קיים אומרים]: 'לא דובים ולא יער' זה הכל מכאן, [אלישע] הוא ברא דובים ברא יער [והדובים הרגו את הילדים שביוזו אותו, ונענש על זה וחלה, כן] אם

מראי מקומות והערות

נס יער הוה דובים לא הוה מ"ד נס בתוך נס לא יער הוה ולא דובים הוה וליהוי דובים ולא ליהוי יער דבעיית:

⁷ סוטה מו, ע"ב ותצאנה שתיים דובים מן היער ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים (דף מז, ע"א) רב ושמואל חד אמר נס וחד אמר נס בתוך נס מאן דאמר

גחזי וגם על הילדים, עד שהוא חלה [לא היה אדם שחולה].
 אז אומר ר' נתן בחושן משפט, שאפילו ברשע הכי גדול אפשר להכניס יהדות⁸, [שהרי אנו רואים שאותם 42 ילדים היו] כאלה רשעים, עוד לא היה [רשעים כמותם], כי הם

נולדו ביום כיפור, [ובכל אופן אלישע נענש על שהרגם ולא החזירם בתשובה], אז [להחזיר בתשובה רשעים] זה העבודה הכי נוראה שיכולה להיות.
 כמו שכתוב אצל ר' אלעזר [בן רשב"י]⁹ שאחד קרא לו חומץ בן יין אז הוא אמר להם תלו אותו, אז

מראי מקומות והערות

קָאָא קָאָאָתִי וְכוּ' וְכֵן הוּשַׁע וְיִשְׁעִיָּה וְכוּ', כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְזָרוּנָם לְבִרְכָּהּ:
⁹ בבא מציעא פג, ע"ב

רבי אלעזר ברבי שמעון אשכח לההוא פרהגונא, דקא תפיס גנבי. פגש באדם שהיה ממונה מטעם המלך לחפש אחר הגנבים, ולתופסם. אמר ליה רבי אלעזר ברבי שמעון: היכי יכלת להזו? כיצד אתה יכול לעמוד על תחבולותיהם של הגנבים, וכי לאו כחיותא מתילי? הרי הם נמשלו לחיות, המתחבאות ביום במקומות מסתור, דכתיב "בו תרמושו כל חיתו יער"? איבא דאמרי: מהאי קרא קאמרו ליה, את הפסוק הזה אמר לו רבי אלעזר ברבי שמעון [שם יט]: "יארב במסתד כאריה בסוכו", שהגנבים אורבים במסתד, וקשה לתפוס אותם. ואם כן, דלמא שדלת צדיקי ושבתק רשיעי. שמא אותם שאתה תופס הם צדיקים, ואילו את הגנבים אינך מצליח בכלל לתפוס?

אמר ליה הממונה: ומאי אעביד? מה עלי לעשות, הרמנא דמלכא הוא! שהרי אני מצווה מהמלך על כך.

אמר ליה רבי אלעזר ברבי שמעון: תא אגמרך היכי תעביד, בא ואלמדך כיצד לנהוג! עול בארבע שעי לחנותא, היכנס לחנויות בשעה הרביעית של היום, שאז זמן סעודה וכולם נכנסים לחנויות לסעוד. כי חזית איניש דקא שתי חמרא, אם תראה אדם ששותה יין, וקא נקיט כסיה בידיה וקא מנמנמ, ומחזיק בידו את הכוס כשהוא מנמנמ, שאול עילויה, שאל עליו מי הוא! אי צורבא מרבנן, וניים, אם הוא

⁸ לקוטי הלכות חו"מ - הלכות שלוחין הלכה ה

(כ) וְעַל כֵּן גַּם אֱלִישֶׁע אָף עַל פִּי שְׁהִיָּה גְדוֹל בְּנְבוּאָה מְאֹד, אָף עַל פִּי כֵן מֵעַצֵּם רַבּוּי הַקְּלֻקְלוּמִים שֶׁל גְּחִזִּי תַלְמִידוֹ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְזָרוּנָם לְבִרְכָּהּ עַל פְּסוּק "וַיֵּאָשֶׁר גְּחִזִּי לְהִדְפָּה וְכוּ'", עַל יְדֵי זֶה גָּרַם שֶׁנִּפְלַח וְנִתְרַחַק מֵאֱלִישֶׁע וְנִדְחָה מֵעוֹלָמוֹ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְזָרוּנָם לְבִרְכָּהּ שֶׁהוּא אֶחָד מֵהַיְדוּטוֹת שְׁאִין לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. וּמֵעַצֵּם קְלֻקְלוּיָו עַל יְדֵי זֶה גָּרַם שֶׁיֵּאָהָר גַּם לְאֱלִישֶׁע רַבּוּ שְׁנֵתִיאֵשׁ לְבַקְשׁוֹ פְּרָאָי וְדַחְפוּ בְּשֵׁתֵי יָדַיִם, מִחֲמַת שְׂרָאָה שֶׁהוּא פְּגוּם וּמְקַלְקֵל מְאֹד בְּתַאֲוֹת נְאוּף וְתַאֲוֹת מְמוֹן כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּעִנְיַן נֶעְמָן.

אָכֵל אָף עַל פִּי כֵן אָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְזָרוּנָם לְבִרְכָּהּ שְׁשִׁיָּה אֱלִישֶׁע בָּזָה עַד שֶׁנִּחְלָה מַחְמַת זֶה כְּנָ"ל, כִּי אָף עַל פִּי כֵן הָיָה צְרִיָּה אֱלִישֶׁע לְבַקְשׁוֹ וְלַחֲפֹשׂוֹ עוֹד כִּי רַחֲמֵי ה' יִתְּבַרְךָ אֵינִים כְּלַיִם לְעוֹלָם וְהִיָּה צְרִיָּה לְבַקֵּשׁ עוֹד רַחֲמָנָא בָּזָה אֶצְלֵי ה' יִתְּבַרְךָ עַד שֶׁיִּיכַל לְהָרִים גַּם אֶת גְּחִזִּי מִזְהַמְתּוֹ הַגְּדוֹלָה.

וְכֵן מֵה שְׂרָה דְבִים בְּתִינוּקוֹת, כִּי אָף עַל פִּי שְׁאֱלִישֶׁע הִסְתַּלֵּל בָּהֶם שְׁאִין בָּהֶם לְחַלּוּחִית טוֹבָה כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְזָרוּנָם לְבִרְכָּהּ עַל פְּסוּק "וַיִּפְּן בָּהֶם וַיֵּאָם וְכוּ'", אָף עַל פִּי כֵן לֹא הָיָה לוֹ לְסַמְךָ עַל זֶה רַק לַחֲפֹשׂוֹ וּלְבַקֵּשׁ גְּדֻלַּת רַחֲמֵי ה' יִתְּבַרְךָ עוֹד עַד שֶׁיִּיכַל לְקַרַב אוֹתָם גַּם כֵּן כִּי אִין רְצוֹנָו יִתְּבַרְךָ כָּלֵל לְרַחֵק שׁוּם בְּרִיָּה רַק לְקַרְבּוֹ. וְכֵמוֹ שְׁמַצְיָנוּ הִרְבָּה שֶׁהַקְּפִיד ה' יִתְּבַרְךָ עַל גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים הַנּוֹרְאִים עַל שְׁלֵא לְמַדּוּ יְכוֹת פְּרָאָי עַל יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ אֱלִיָּהוּ כְּשֶׁאָמַר

מראי מקומות והערות

המלך: תפסוהו! והם אכן תפסוהו ושמו אותו בבית הסהר. לכתר דנה דעתיה, לאחר מכן, כשנחה דעתו של רבי אלעזר ברבי שמעון, אול בתריה לפרוקיה. הלך וניסה להוציא אותו מהמאסר. ולא מצוי ולא הצליח. קרי עליה, קרא רבי אלעזר ברבי שמעון על הכובס את הפסוק במשלי [כא כג] "שומר פיו ולשונו, שומר מצרות נפשו". שהוא הביא על עצמו את הצרה הזאת על ידי שקרא לו חומץ בן יין. זקפוהו, תלו את הכובס. קם תותי זקיפא, וקא בכי. נעמד רבי אלעזר ברבי שמעון תחת עץ התליה, ובכה. אמרו ליה: רבי! אל ידע בעיניך על כך שהוא נתלה. שהרי הוא ובנו בעלו נערה המאורסה ביום הכפורים! שעונשם בסקילה. וכל הנסקלין נתלין לאחר הסקילה. והרי קיבל עונשו.

הניח רבי אלעזר ברבי שמעון ידו על בני מעיו. אמר: שישו בני מעי, שישו! ומה ספיקות שלכם כך, כגון הכובס הזה, שלא הייתי בטוח ברשעותו, אלא מתוך שהתחצף כנגדי, ולבסוף נתגלה רשעותו. ודאית שלכם, כגון אלו שמנמנמים בחנויות, שקרוב לודאי שהם גנבים, על אחת כמה וכמה שעשיתי כהוגן שמסרתי אותם למלכות. מובטח אני בכם בכני מעי שאין רמה ותולעה שולטת בכם!

ואפילו הכי, לא מייטבא דעתיה, עדיין לא נחה דעתו של רבי אלעזר ברבי שמעון על כך שגרם מיתה לכובס. אשקוהו סמא דשינתא, השקו אותו בסם המרדים, ועיילוהו לביתא דשישא, והכניסו אותו לבית העשוי משיש, וקרעו לכריסיה פתחו לו את הבטן. הוּוּ מפקו מיניה דיקולי דיקולי דתרבא, הוציאו לו מהבטן סלים מלאים שומן, לפי שהיה בעל בשר מאוד, ומותבי בשמשא, הניחו אותם בשמש, בתמוז ואב, כדי לנסות אם יסריח וירום תולעים. ולא מסרחי!

ומקשיני: כל תרבא נמי לא סריח! הרי כל שומן בדרך כלל לא מסריח אלא אם כן הוא ביחד עם בשר?

תלמיד חכם. הרי לכן הוא מנמנם משום אקדומי קדים לגרסיה. כי השכים בעוד לילה לתלמודו. אי פועל הוא, אם הוא שכיר יום, הוא מנמנם, כי קדים קא עביד עבידתיה, השכים למלאכתו. ואי עבידתיה בליליא, אם יגידו לך שהוא עובד בלילות, אף על פי כן אין לך לחשוד בו שמא הוא גנב, ואפילו אם לא שומעים שום רעש מהעבודה בביתו בלילה, כי שמא רדודי רדיד, הוא עוסק בעשיית מחטים מחוטי נחושת וברזל, מלאכה שאינה עושה רעש כלל. ואי לא, אם אינו אחד מאלו, גנבא הוא, ותפסיה! סימן שהוא גנב, שהוא ער בלילה כדי לארוב לעוברי דרכים או לחתור תחת הבתים. ועליך לתפוסו.

אישתמע מילתא בי מלכא, הגיע עד בית המלך דבר עצתו של רבי אלעזר ברבי שמעון. אמרו מבית המלך: קריינא דאגרתא - ליהוי פרוונקא! [כותב האגרת הוא יהיה גם השליח למוסרה]. ולכן, הוא שהציע את ההצעה, הוא גם יבצע אותה. אתוהו לרבי אלעזר ברבי שמעון, מינו את רבי אלעזר ברבי שמעון לתפוס גנבים, וקא תפיס גנבא, ואזיל. והוא אכן הצליח בכך לתפוס את הגנבים.

שלח ליה רבי יהושע בן קרחה: חומץ בן יין, כלומר, רשע בן צדיק, עד מתי אתה מוסר עמו של אלקיננו להריגה! שגם ישראלים היו בין הגנבים. שלח ליה רבי אלעזר ברבי שמעון: קוצים אני מכלה מהכרם! שלח ליה רבי יהושע בן קרחה: יבא בעל הכרם ויכלה את קוציו! כלומר, הקדוש ברוך הוא בעצמו שהוא בעל הכרם [כמו שנאמר "כי כרם ה' צבאות בית ישראל"] הוא יכלה את הרשעים. ומה לך לגרום להם הריגה.

יומא חד פגע ביה ההוא כובס, יום אחד פגש את רבי אלעזר ברבי שמעון אדם שהיה כובס. קרייה כינה הכובס את רבי אלעזר ברבי שמעון "חומץ בן יין"! על שום שהוא תופס את הגנבים. אמר רבי אלעזר ברבי שמעון: מדחציף כולי האי, מכיון שהוא כזה חצוף, שמע מינה רשיעא הוא! אמר להו לאנשי

את קוציו, מה אתה הקב"ה, אתה אומר מי יחיה ומי ימות? [במקום להרוג את הרשעים והגנבים], תכניס בהם טוב! תחזיר אותם בתשובה! אתה רואה אחד גונב, תחזיר אותו בתשובה.

אדם יכול להחזיר בתשובה את כולם! את כל עם ישראל אפילו! ברגע הזה! כתוב שלעתיד לבוא רק ישארו שבע אלף [שיקיימו את התורה בארץ ישראל]¹⁰, וכל השאר יהיו

מיד הוא רץ לבקש סליחה, ואמר לא לא לא, [אל תתלו אותן], הוא כבר הגיע מאוחר, הספיקו לתלות אותו. הוא היה אומר מילה [מיד היו עושים], הוא נהיה מפכ"ל של המשטרה. אז הגמרא בבא מציעא אומרת שר' יהושע אמר לו מה אתה תולה אנשים? הוא אומר קוצים אני מכלה, [הגנבים ושאר הרשעים] זה קוצים, קוצים! [אמר לו ר' יהושע:] יבוא בעל הכרם ויכלה

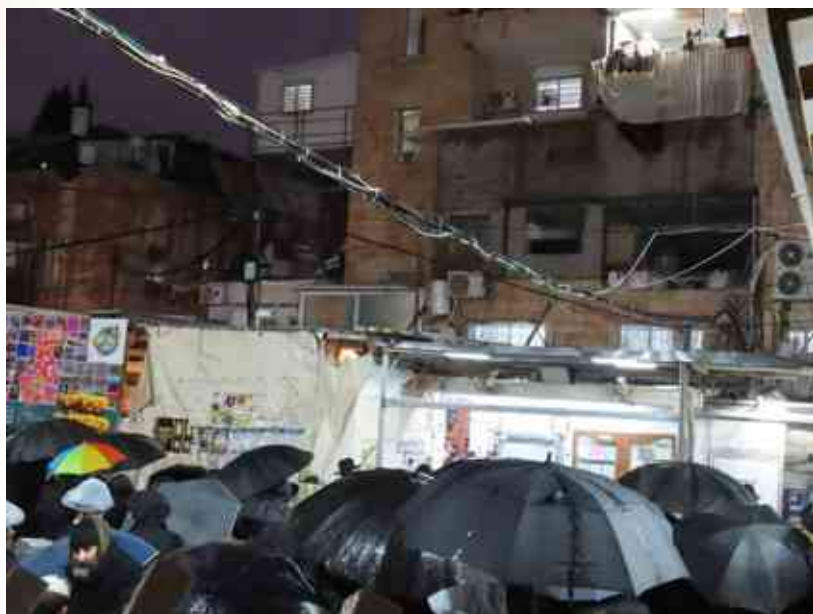
מראי מקומות והערות

שמעון על עצמו את הפסוק בתהלים [טז ט] "אף בשרי ישכון לבטח!"

¹⁰ חסד לאברהם מעין ג נהר כב במעלת הדר בארץ ישראל בביאת המשיח:

דע כי מסורת קבלה בידינו כי באותו יום

ומשינן: כל תרבא אמנם לא סריח, אך שורייקי סומקי, הגוונים האדומים שבו שהם מין בשר, מסריח. הכא, אצל רבי אלעזר ברבי שמעון, אף על גב דאיכא שורייקי סומקי לא מסריח. קרי אנפשיה קרא רבי אלעזר ברבי

רשעים], אבל זה רק עוד 200 שנה. שלי', [ר' אלעזר] אמר: 'ככה, תָּלוּ אותו'. תפסו אותו תָּלוּ אותו. רבי אלעזר רץ מהר, הוא התחרט, הוא רץ מהר לתלייה [לומר שלא יתלו אותו], נעמד תחת, כבר תלו אותו, כבר יצאה נשמתו, הוא ישב תחת עמוד התליה והתחיל לבכות, אוי ואבוי לי, תליתי בן אדם חף מפשע בשביל שהוא קרא לי 'חומץ בן יין', אמרו לו מה אתה [מצטער], הוא עשה עברה נוראה ביום כיפור, רבי אלעזר אמר אני רואה שאפילו הטעויות שלי הם גם כן [צודקות, שהרי לא אמר להורגו כיראה פגע בו (- ברבי אלעזר) איזה כובס אחד, גם אמר לו 'חומץ בן יין, מה אתה תולה אנשים, זה אחים שלי, קרובים שלי, בני דודים

מראי מקומות והערות

אלפים מבני ישראל:

כשיבא המשיח עם קיבוץ גלויות לארץ ישראל, באותו יום ימצא בארץ ישראל שבעת

מורינו הרב חוזר מהכנס לבחורי החבורה

שיבוא משיח, ואחרי משיח, ותחיית המתים, [וכשראה כך הרגם], אומר ר' נתן: לא, אין דבר כזה, אפשר בכל אחד להכניס טוב, אם נשמה ירדה לעולם אפשר להחזיר אותה בתשובה, לא צריך לשים אותה בחאן יונס ולא ברפיח, [כלומר לא צריך שיחטפו אותם חמאס כדי לתקנם, אלא אפשר להחזירם בתושבה עוד קודם ולא יצטרכו להיהרג או להיחטף].

כל זה הלכות שלוחין ה' סעיף כ', כל אחד צריך לדעת הלכות שלוחין, לדעת ליקוטי הלכות בעל פה, כל יום לעשות שעה ליקוטי הלכות.

אז אלישע שיכל לברוא דובים ויער [שיהרגו את אותם 42 רשעים, כילא היה שם] לא דובים, הוא הביא דובים חדשים הוא הוריד דובים, כתוב שתיים דובים, גם נקבה וגם זכר, כי נקבה לבד זה לא נורא, וזכר לבד [גם לא נורא], אבל זה מורכב מזכר ונקבה [ואז זה מסוכן].

גחזי גם כן, [אלשיע] דחה אותו בשתי ידיים, אז מה הוא [גחזי עשה, הוא] תלה את העגל [שעשה ירבעם בן נבט] באוויר, והוא (- העגל) אמר אנוכי ולא יהיה לך, היה עגל באוויר צעק אנוכי ולא יהיה לך,

שהגיע לו מיתה, ובכל אופן הרג אדם שבאמת הגיע לו מיתה, כיון חטא חטא גדול, כל שכן כשמצווה להרוג אנשים שראה שבאמת חטאו ומגיע להם מיתה, שוודאי המיתה מגיעה להם ואין מה להתחרט על כך ולחשוש].

אז ר' אלעזר קרע את הבטן שלו, חתך, הביא סכין, הוציא סלים שלמים של חלב, של בשר לבן, שם את זה [בשמש] בתמוז אב וזה לא הרקיב, לא תולעים, ולא ריח רע, אז הוא אמר אני רואה שהגוף שלי [נקי], שאני נקי מכל טעות.

אז מדברים עכשיו שר' נתן אומר [על אלישע הנביא] למה הוא נהיה חולה [על שהרג את אותם רשעים]? [אלא] רואים שבכל אחד אפשר להכניס טוב, פשוט הוא קיבל עונש על זה [שלא הכניס בהם טוב, שהם ביזו את אלישע, ואמרו:] עלה קרחת עלה קרחת, כתוב הוא הסתכל עד סוף כל הדורות, אני לא רואה שום טוב [יוצא מהם עד] סוף כל הדורות, הוא הסתכל עד

של משיהו, אז הוא היה הנשמה, הוא היה כתונת פסים [שלבש יוסף], והיא (- אשת פוטיפר) תפסה את הכתונת פסים [שלבש יוסף], וזה נשאר אצלה, אז היא טימאה בזה שהיא נגעה בזה [את נשמת ירבעם בן נבט שהיה בבגד הזה ולא נכשל].

צעק, אז כולם הלכו אחרי העגל¹¹, אז אפילו כזה רשע [שהחטיא את הרבים, ולכן גירשו אלישע, בכל אופן מזה שה' העניש את אלישע, שחלה, רואים שה' רצה שיחזיר אותו בתשובה], אפשר להחזיר בתשובה [גם רשע כגחזי שחטא והחטיא את הרבים].

כמו בתיה בת פרעה ברגע שהיא נגעה בתיבה, אז זה גרם שמשנה הצטרע, אחר כך הוא מוציא את היד מצורעת, עצם העובדה שעוד לפני הגירות היא נגעה בתיבה [זה פגם בקדושה של משה רבינו שהיה אחר כך מצורע], אפילו אדם (- גוי) רק נוגע ביי, רק נוגע נגיעה בעלמא, זה יין נסך, אז היא (- בתיה) כבר פגמה בנשמה של משה, לקח לו..., רק בגיל 80 הוא יצא מהפגם, הוא היה כבד פה.

כזה רשע כמו ירובעם בן נבט, עשה שני עגלים, [ה'] תפס את ירבעם בן נבט בבגדו¹², בבגד, אז אומר האר"י הקדוש למה בבגדו? כי ירבעם בן נבט היה הבגד [של יוסף הצדיק], הוא היה הכתונת פסים, הוא הבגד שעשה יעקב ליוסף, אז כל בגד זה נשמה

אז אלישע שהוא ראה שלא יצא שום טוב [מאותם 42 ילדים] אפילו אחרי מיליון שנה, [ונענש על זה שלא

מראי מקומות והערות

אל אלישע הנה נא המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך צר ממנו מכלל דעד השתא לא הוו (פיישי) [צר]

¹² סנהדרין קב, ע"א

אחר הדבר הזה לא שב ירבעם מדרכו הרעה מאי אחר אמר רבי אבא אחר שתפשו הקדוש ברוך הוא לירבעם בבגדו ואמר לו חזור בך ואני ואתה ובן ישי נטייל בגן עדן אמר לו מי בראש בן ישי בראש אי הכי לא בעינא:

¹¹ סנהדרין קז, ב

גחזי דכתיב וילך אלישע דמשק להיכא אזל א"ר יוחנן שהלך להחזיר גחזי בתשובה ולא חזר אמר לו חזור בך אמר לו כך מקובלני ממך החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה מאי עבד איכא דאמרי אבן שואבת תלה לחטאת ירבעם והעמידה בין שמים לארץ ואיכא דאמרי שם חקק בפיה והיתה מכרות ואומרת אנכי ולא יהיה לך וא"ד רבנן דחה מקמיה שנאמר ויאמרו בני הנביאים

מגיע אנטרקטיקה, למה קוראים לזה ארץ אש? כי מגלאן נסע חודש חודשיים הוא לא ראה, הוא יצא מברזיל והוא נסע דרומה הוא רצה לעבור לאוקיינוס לחפש פתח הוא לא ראה, כבר עשו לו מרד, כולם אמרו לו לחזור בחזרה, נסעו חודשיים לא ראו ישוב, לא ראו כלום, פתאום הוא ראה איזה מדורה על איזה הר, אז הוא הבין שיש שם אנשים, זה מדורה, חיות לא עושות מדורה, אז הוא אמר הנה הגענו למקום ישוב, זה נקרא מיצר מגלן, בסוף הוא נהרג בהוואי בסואבוי, יש מלון סאבוי זה על שם המקום ששם נהרג מגלאן אחרי שהוא סובב את הארץ שלוש [שנים], הוא גילה שהארץ עגולה ממש כפשוטו, אף אחד לא רצה לסובב את כדור הארץ, הוא הראשון, אז הוא הגיע לסאבוי, מתוך חמש מאות איש הגיעו [בחזרה] שלושים איש בחיים, כולם מתו בדרכים, היה מרד באוניה, מגלאן, משלוש נשאר שתיים, בסוף הצליחו להגיע לפורטוגל אחרי שלוש שנים וחצי, וזה נקרא מיצרי מגלן, הוא זה שגילה שכדור הארץ עגול, עד עכשיו זה רק היה

הכניס בהם קדושה] והוא יכל גם להרים את גחזי, יכל להוציא אותו, שגחזי כבר תלה את העגלים באוויר, וצעקו אנוכי ולא יהיה לך, וכל עם ישראל הלך אחרי העגלים, [שבזה היה חוטא ומחטיא בכל אופן] היה אפשר גם אותו להחזיר בתשובה.

ה' תפס את ירובעם בן נבט [ואמר לו:] בוא תעשה תשובה, ירבעם בן נבט אמר מי בראש? כלומר בזכות מי אני עושה תשובה, כל הרהור תשובה זה מרבנו, כל הרהור תשובה שאדם עושה זה מרבנו, רבנו מתעבר, אפילו אדם נמצא באילת, בסוף העולם, בוונצואלה, בארץ האש, [רכינו מתעבר בו ושולח לו הרהורי תשובה].

כמו נתן ברקמן הגיע עד ארץ האש, הוא נסע לארץ האש ואז הוא נפל לארץ הקרת, אם אתה מגיע לארץ האש אתה ישר נופל לארץ הקרת, אחרי ארץ האש

תיאוריה.

הכוונה תפילין של ארבע בתיים, כי] טוטפות
זה - 'טט' ב[שפה] כתפי [זה] שתיים,
פת ב[שפת] אפריקי [זה] שתיים 13,
[כדי להבין את כוונת התורה האמיתית]
תלמד [שפות] כתפי ואפריקי,
אפריקנית עוד אפשר ללמוד,
כתפי כבר אין כזה עם, מה זה
כתפי? אז הגמרא אומרת גם
במנחות וגם בברכות לגבי יש אם
למקרא או אם למסורת, (עכשיו
לומדים את זה בסנהדרין, למדו את זה עכשיו
בדף היומי), טט בכתפי שתיים, פת
באפריקי [שתיים].

בתורה לא כתוב תפילין, לא
כתוב איך עושים, לא כתוב איך
עושים ציצית, תעשה פתיל
תכלת, בא קרח אמר נעשה טלית
שכולה תכלת, [קרח] הוא עף
באויר [כשנשא את הארון], הוא אמר
אני יותר גדול [ממשה], כולם
קדושים, שמענו אנוכי ולא יהיה
לך, שמענו את עשרת הדברות,
אדם שמע את עשרת הדברות
הוא יכול... הוא אמר אנחנו יותר
גדולים ממשה רבנו, קרח אמר
כולם קדושים, [קבלת התורה] זה
הזכות של כולם זה לא הזכות של
משה, [אם כן כל אחד שיהיג את עם ישראל

כי מי שאמר שכדור הארץ עגול
אז היו שמים אותו בתוך אש,
הכנסיה הודתה [רק] ב 1940 (- ה'
אלפים תש) שכדור הארץ עגול, היא
לא רצתה להודות בזה בכלל, כי
היא הולכת לפי הפשט של
הכתובים, "ארבע כנפות הארץ".

לכן [כיון שהגויים מעתיקים כל דבר שכתוב
במפורש בתורה], לא כתוב בתורה לא
שבת [דהיינו דיני שבת והמלאכות האסורות]
ולא תפילין, כתוב [רק] "טוטפות"
לא כתוב [בצורה מפורטת איך לעשות]
תפילין, [אפשר גם להבין שכוונת התורה
ש]תעשה פתק אני לא ציוני, אני
לא הולך לבחירות, אני נגד, אני
שובו בנים, אני נ נח, תעשה נ נח
מספיק תעשה נ נח, טוטפות בין
עיניך.

[ורבותינו זכרונם לברכה למדו ש'טוטפות'

❦ מראי מקומות והערות ❦

אינו צריך טט בכתפי שתיים פת באפריקי
שתיים:

¹³ סנהדרין ד, ע"ב

והתניא לטטפת לטטפת לטוטפות הרי כאן
ארבע דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר

עכשיו אני עלייתי להר סיני, עלייתי לשמים, הייתי במכה. אתם לא מכירים את השייח' של חיים פרחי, שייח' מתוק דווקא, עם פאות עם זקן ארוך, היה מתוק, זה כתוב בכל ספרי הילדים, תיקנו חוברת על חיים פרחי בעשר שקל. תקראו את הסיפור על השייח' הזה, שהיה יושב שם בבונקר למטה, מתחת לבית שלו, עשה לו בונקר, עשה לו מרתף, ומעשן נרגילה, מחמש בבוקר עד עשר בלילה, כל יום ששי הוא יוצא בעשר בלילה, מחלב זוכר את זה דווקא טוב הוא היה חבר שלך דווקא, הוא היה בדמשק, עכשיו רוצים לכבוש את דמשק, [הצבא הישראלי] נמצאים 20 ק"מ מדמשק, אז השייח' היה יושב בדמשק שם בבונקר ומעשן נרגילה, ואומר הייתי במכה, הייתי במכה.

יום אחד באו כמה חברי' משובו בנים שיחקו לו תחת החלון, זרקו אבנים שם, פגעו בחלון, שברו לו שמשה, שם את כולם בכלא, זה היה שבת קודש, אין חידור, אז כולם משתוללים, זורקים אבנים.

יוכל לגלות את ה' כמו שהיה במעמד הר סיני בכח של כלל ישראל, אבל זה לא בכח משה רבינו בעצמו, כך אמר קרח¹⁴, הוא כפר בזכות של משה, שמשה מוריד עשרת הדברות.

[קרח] הוא אומר בכלל לא היה ים, [ולא היה קריעת ים סוף], קוראים לזה פאטה מורגנה, מי שלמד לימודי חול יודע מה זה פאטה מורגנה, פאטה מורגנה זה שאתה מדמיין איך אתה רואה ים, אתה [מדמיין שאתה] רואה אגם, אתה נמצא במדבר שלושה ימים, לא שתית, אתה מתחיל לדמיין כבר עוד מעט נראה אגם, אתה רואה מפל מים פתאום, זה הכל דמיונות, אדם מרוב שהמוח שלו מטשטש, הוא מתחיל לראות פאטה מורגנה, [כך קרח אמר:] בכלל לא היה ים, זה היה...

ומי אמר שמשה היה 40 יום ו40 לילה בהר סיני, אתה מאמין שמשה היה בהר סיני 40 יום ו40 לילה? אתה מאמין, אז תלמד מהשייח' של חיים פרחי שהיה 40 שנה יושב באיזה בונקר ומעשן נרגילה, [וכשיצא] הוא אמר

מראי מקומות והערות

מגיע מזכות הרבים של כלל ישראל ולא בכח המנהיג, אבל באמת הצדיק הוא המנהיג וממנו מקבלים עם ישראל את קדושתם].

¹⁴ [כלומר קרח אמר שהמנהיג מקבל את הכח ופועל בזכות של כלל ישראל, ואם כן כל אחד שיהיג יוכל לעשות כל מופת, שהרי תמיד הכח

קיבל את העצמאות, אבל [עד אז] זה היה הכל תחת טורקיה, ממרוקו עד עדן זה היה הכל טורקיה, לכן הגרמנים עשו את האיחוד [במלחמת העולם הראשונה] עם טורקיה, אמרו בוא נעשה איחוד ונכבוש את העולם, כבר חצי עולם שלכם בוא נכבוש עוד, אפגניסטן, הודו, מה זה בעיה, תוך דקה, אז האנגלים הביאו חיילים מהודו, ההודים הם היו תחת הבריטים ושני מטר גובה, והלכו בתוך הכדורים, והטורקים היו מאומנים טוב, [אבל החיילים ההודים של הבריטים] הלכו בתוך הכדורים.

שהם (- הבריטים) הגיעו לרפיח שזה הכי דרום, אז הם (- הבריטים) זרקו להם (- לעותומנים) שקים עם חשיש, סיגריות מלאות חשיש, הם (-

בקיצור הוא שם אותם בכלא, האימהות באו התחילו לבכות, נישקו לו את הרגליים, [והשייח' אמר:] עכשיו יהיה משפט, ישבו עשר שנים בכלא, אל תדאגו, אחרי זה ישתחררו, עוד עשר שנים תראו אותם. טוב, הם ראו שעם השייח' הזה אי אפשר לדבר, הם רצו לחיים פרחי, חיים פרחי הוא כבר ידע איך להסתדר, הוא היה שר האוצר של דמשק, שר האוצר של סוריה.

פעם הכל היה תחת טורקיה (- העותומנים), זה היה הפחה, אפילו תימן הייתה תחת [הפחה העותומני], תימן בדיוק השתחררה איזה עשר שנים לפני מלחמת העולם הראשונה, היא השתחררה, היא התחילה לקבל עצמאות, התימנים, אז האימאם [התימני]

אתה קונה מתנה לערבי לכבוד הרמדאן, תקנה לו או 33 או 66 או 99, אנשים פשוטים [החרוזים] זה רק מעץ, מזכוכית, או מבדיל, אחרי זה מתחיל כבר זהב, ואחרי זה מתחיל יהלומים. אז ר' חיים פרחי שלח לו שרשרת יהלומים, [אבל] במקום 99, [שרשרת עם] 98, הוא הוציא יהלום אחד, הפחה רואה חסר לו [יהלום] אחד, הוא אומר תיקח את זה בחזרה, אין לי מה לעשות עם זה, אני צריך 99.

כי [הערבים] הם משחקים, הם בתפילה לא מתפללים - הערבים - הם משחקים במחרוזות, ומקייסים (- גונבים מהכיסים) אחד את השני, מי שיושב לפניך, היה אחד מפורת יוסף שאל אותו יוסף מרייאן מה אתה עושה? אני יושב במסגדים ומשגיח מי מקייס את השני, ואחרי זה שנגמרת התפילה אז אני אומר לו תחזיר, אתה תחזיר לזה, אז צריכים להחזיר בחזרה את הגנבות, אז בתפילה רק מקייסים אחד את השני, אחד מדבר ברמקול [והשאר גונבים אחד מהשני].

כמו שהיינו בחלחול [במסגד, שם קבורים נתן הנביא וגד החוזה], אתה נסעת איתי לחלחול כל פעם שנסענו, הגעתי כבר עם שרי, פתאום נכנס

החילים העותומנים) ראו סיגריות, הם שמחו, זורקים עליהם סיגריות, זה היה חשיש, כולם נרדמו, ואז הם (- האנגלים) נכנסו לחאן יונס לרפית, אחרי זה לבאר שבע, עכשיו זה מאה שנה ל[כיבוש] באר שבע [על ידי האנגלים], היה תרע"ח, וככה שיחררו את ארץ ישראל.

וכולם (- כל תושבי הארץ מכל האומות) היו בעד האנגלים, כי הטורקים היו שמים את כולם בבית סוהר, את השל"ה הקדוש שמו בבית סוהר מי"א אלול עד ערב ראש השנה, 30 אלף גרוש היו צריכים [בשביל] לפדות [אותו], עוד לא שילמו את כל הכסף, עוד חייבים להם, כולם מכרו את הבתים, את הרהיטים, את השולחנות, את התכשיטים, כדי [לשחרר את השל"ה הקדוש], שכל גרוש זה היה כמו היום אלף דולר, כל גרוש זה עשר מיל, אני עוד היה מילים, שהתחנתני עוד היה מילים, אני זוכר ש[-] זה עלה 50 מיל, זה נקרא חמש גרוש, אז הכל היה מילים, הכל היה גרושים.

אז שייח' עישן נרגילה, [ושם אותם בכלא, והלכו לר' חיים פרחי] אז ר' חיים פרחי שלח לפחה, אצל הערבים הולך [שרשראות עם] 33, 66, 99, אם

כפר סבא, מ[רחוב] ז'בוטינסקי [שבקצה בני ברק], אתה נולדת בכ"ה, אז עברנו - בכ"ה עברנו.

אז הייתי הולך מז'בוטינסקי אחרי ותיקין בישיבה, עשר דקות לז'בוטינסקי, ונוסע לכפר סבא, ומכפר סבא הולך לבנימין הצדיק, שעה בבנימין הצדיק, ואחרי זה הולך לקלקיליה עוד 20 דקות, ונכנס במונית של שבע, ונוסעים ביחד, נוסעים כולנו, נוסעים עם ערבים, והולכים ברגל מהקסבה עד [קבר] יוסף הצדיק, 45 דקות, כל הערבים מפחדים פחד מוות, ערבי לא מעז לגשת אליך, וככה היה מכ"ז עד מ"ט, עד שהתחילה האינתיפאדה, 22 שנה הולכים כל יום, נמצאים אצל יוסף הצדיק, עושים תיקון הכללי, עושים התבודדות, ומנשקים את מנשה ואפרים [שקברים בשני צידי הציון הקדוש של יוסף הצדיק].

כמו שרח בת אשר שחיה לעולם, למה היא חיה לעולם? כי היא בישרה [ליעקב שיוסף חן], כתוב בפסיקתא שאף אחד לא העז לספר ליעקב שיוסף חי, כתוב בפסיקתא שזה היה סוד¹⁵, מי

השייח לתוך ... אז היא נבהלה, היא חשבה שהוא בא לרצוח אותנו, את אודי השארתי עם עליזה שניידר, השארתי אותה אצל ביבי סיטר, ולקחתי את שרי, ואז היא נתנה צעקה, אני זוכר עד היום את הצעקה הזאת, שמעו את זה בכל המסגד.

אז היינו נכנסים למסגד כל לילה, פעם נסעתי עם יעקב אלימלך, אחיין של אשר זליג, נסענו איתו, ובדיוק הערבים יצאו מהמסגד, 500 ערבים יצאו מהמסגד, הוא אמר נכנס בתוך הערבים, בתוך הערבים נכנסנו! והם היו רוקדים איתנו השייח'ים רוקדים איתנו, כל לילה היינו בחלחול, לא מוותרים.

לשכם הלכתי ברגל, אני לא יודע מה היום, היום הולכים ברגל, אז צועקים עליהם למה הולכים ברגל, פעם [הלכתי] ברגל רגיל [לשכם], עוד לפני האינתיפאדה, האינתיפאדה רק התחילה ב[תש"מ"ט]. [מורינו הרב פונה לבנו ר' נחמן ואומר:] ב[תש"כ"ז] [בשנת הימים] היית ילד בן שלוש, בן שנתיים, אז שחררו את שכם, [ואז] את הייתי הולך ברגל, נוסע עם אטובוס עד

נטרף בזמן שמכרתם אותן], הסבא לובש שק ואפר יושב על הארץ.

הנה פה זה [זהר חלק ג' דף קצ"ח¹⁶,

שאמר יוסף חי היה מת על המקום, [כי יעקב היה אומר בליבו] אתה 22 שנה מרמה אותי, 22 שנה אפשר לרמות את הסבא [שיוסף

מראי מקומות והערות

הלעטני, אנא ארמי עליה נעלי, למסתם גרוניה. עלי פלשת אתרועע, אוף הכי דא למרחיק אסתכי דוד, אמר, פנען סטרא בישא דסטרא אחרא איהו, ופלשתים מתמן אינון, לסטרא אחרא מה אצטרוף. תרועעה. דכתבי, (במדבר י') וכי תבאו מלחמה בארצכם והרעותם וגו', לתברא חיליה ותוקפיה, ובגין כף עלי פלשת אתרועע, והכי אתחזי לון.

[ארה לי. מה זה ארה לי? אמר רבי אבא, אותו רשע בשתי לשונות אמר לבלעם. אחד אמר ארה לי, ואחד אמר קבה לי. מה בין זה לזה? אלא אמר לו, ארה לי עשבים וכשפי ראשי נחשים, ושים אותם בקדרת המכשפים. כיון שראה שפחו יותר בפיו, שב ואמר ולכה נא קבה לי.

ואפלו כף, אותו בלק הרשע לא עזב את כשפיו, אלא לקט כל מיני עשבים, כשופי של ראשי נחשים, ולקח קדרת מכשפים ונעץ אותה תחת הפרקע אלה וחמש מאות אמה (על אלה וחמש מאות אמה), ונגז אותה לסוף הקמים. כיון שבא דוד, פרה בתהום אלה וחמש מאות אמה, והוציא מים מהתהום ונסף על המזבח. באותה שעה אמר, אני ארחץ אותה הקדרה. (תהלים קח) מואב סיר רחצי. סיר רחצי בודאי. על אדום אשליה נעלי. מה זה אשליה נעלי? אלא גם זה כף היה למרחוק, שכתוב (בראשית כה) ויאמר עשו אל יעקב הלעטני נא מן האדם האדם הזה כי ערף אנכי. הלעטני, הלעטה ממש, פתחת הפה והגרון לבלע. אמר דוד לאותו הבלען מלעט הלעטים: אני אורק עליו נעלי לסתם את גרונו. עלי פלשת אתרועע. גם כף זה למרחוק הסתפל דוד, ואמר: פנען הוא צד רע של הצד האחר ההוא, ופלשתים הם ממש, לצד אחר מה צריד? תרועעה, שכתוב (במדבר י') וכי תבאו מלחמה בארצכם (וגו') והרעותם וגו', לשבר כחו ותקפו, ומשום כף עלי פלשת אתרועע. וכך ראוי

א'... והרי כל שבחו של יוסף שהיה מפליג על כבוד אביו ולא נכנס אצלו בכל שעה שאילולי שבאו אחרים ואמרו לו אביו חולה לא היה יודע אלא להודיעך צדקו שלא רצה להתייחד עם אביו שלא יאמר לו היאך עשו כך אחיך (ומקללים את) [ומקללם, אמר] יוסף אני יודע צדקו של אבא כל דבריו [גזירותיהן] [גזירות הן] אמר ללבן עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה (שם ל"א ל"ב) ומתה אמי ואני בא לומר שיקללם יקללם ונמצאתי מחריב את כל העולם שלא נברא העולם אלא בשביל השבטים לפיכך לא היה הולך אצל אביו בכל שעה:

¹⁶ זהר ח"ג, קצח, ע"ב (עם תרגום)

ארה לי, מאי ארה לי. אמר רבי אבא, ההוא רשע בתרי לישני קאמר לבלעם. חד אמר ארה לי, וחד אמר קבה לי. מה בין האי להאי. אלא אמר ליה, ארה לי עשבים וחרשין דרישי דחזיון ושויו לון בפדרה דחרשיאי, כיון דחקא דחיליה יתיר בפומא, תב ואמר, ולכה נא קבה לי. ואפילו הכי, ההוא רשע דבלק, לא שבק חרשיו, אלא לקיט כל זיני עשבים, חרשי דרישי דחזיון, ונטיל קדרה דחרשין, ונעץ לה תחות ארעא אלה וחמש מאה אמינו, ונגזי לה לסוף ימינו. כיון דאתא דוד, ברא בתהומא, אלה וחמש מאה אמינו (על אלה וחמשה מאה אמינו), ואפיק מיא מן תהומא, ונסיה על מדבא. בההוא שעתא, אמר, אנא אסחי היהי קדרה, (תהלים ס) מואב סיר רחצי. סיר רחצי ודאי. על אדום אשליה נעלי, מאי אשליה נעלי. אלא דא אוף הכי למרחיק הוה, דכתבי, (בראשית כה) ויאמר עשו אל יעקב הלעטני נא מן האדם האדם הזה כי ערף אנכי. הלעטני: הלעטה ממש, פתיחו דפומא וגרונא למבלע. אמר דוד לההוא בלעו, מלעט

מחריב את העולם, כי העולם נברא רק בשביל השבטים, בשביל זה עומד העולם, בשביל השבטים, אז איך מספרים שיוסף חי? אי אפשר לספר.

טרוף טרוף, [האחים] הם מדברים עם יוסף, אומרים לו [שאחינו יוסף] טרוף טרוף, הם מדברים עם יוסף, בויגש, (עכשיו אנחנו מקץ, שבת הבאה כבר יהיה ויגש), הם מסבירים ליוסף שחיה רעה אכלתהו, הם מסבירים לו, הוא שואל אז למה לא הבאתם את יוסף, הייתם 12 אחים? אומרים אחד אי אפשר, אחד חיה רעה אכלתהו, הם מספרים לו את זה.

ושמעון איננו, הם חוזרים [לארץ ישראל] בלי שמעון, יעקב לא ידע מה קורה עם שמעון, עכשיו תאמין להם [שמשנה מלך מצרים רק שם אותו במאסר עד שבנימין ירד גם כן, יעקב אומר:] הם שקרנים [ובאמת שמעון לעולם לא יחזור], האחים אומרים: לא, הוא בכלא, ישחררו אותו, [יעקב אומר:] איזה ישחררו אותו, 'יוסף איננו, ושמעון איננו, וגם את בנימין תיקחו', עכשיו גם השלישי ילך, איפה שהם הולכים, כל מקום שהם הולכים,

חבית של נחשים, אז בלק ראה את דוד, אז הוא עשה חבית נחשים.

אבל יוסף הצדיק לא היה לו חבית נחשים, איך הוא יספר [ליעקב] שהוא חי? אם הוא יספר שהוא חי אז לא ישאר זכר מן האחים והיה העולם חרב, [ולכן יוסף לא רצה להיפגש עם יעקב, כדי שיעקב לא ישאל אותו איך הגיע למצרים שאם יוסף יאמר לו את האמת שהאחים מכרו אותו מיד האחים היו מתים מהקפידה של יעקב אבינו, אבל אסור שזה יקרה כן] העולם עומד על 12 אחים, כל העולם עומד על כמה ברסלבים עשרה ברסלבים מעמידים את כל העולם.

[ומביא ראיה שאצל יעקב מקפידה קלה מתים, שהרי יעקב אבנו אמר ללבן:] "עַם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת-אֱלֹהֶיךָ לֹא יַחֲיֶה נָגֵד אֲחִינוּ הַפְּרֹלֶךְ מֶה עֲמָדֵי וְקַח-לְךָ וְלֹא-יָדַע יַעֲקֹב כִּי רָחַל גָּנְבָתָם" (בראשית לא, לב) הוא אמר לא יחיה, אז רחל נפטרה, אז אם עכשיו יוסף יגלה שהאחים מכרו אותו [האחים ימותו ח"ו].

יעקב אבינו חשב שהג'האד מכר אותו, הוא לא ידע, [אם ידע] ימותו כל האחים, אז העולם יתבטל,

[אנחנו חייבים לרדת], אז לא נרד, טוב בסדר (מרמז למדרש המובא בהערה)¹⁷, וקרהו אסון, אנוכי אערבנו מידי תבקשנו, אז 40 שנה עצמותיו [של יהודה] מגולגלים במדבר, העצמות של יהודה היו מגולגלים 40 שנה, [כי אמר] אנוכי אערבנו, אתה ערב, אז שואל ר' חיים ויטאל אז אם בנימין חזר הביתה אז הוא קיים את הנדר [ולמה עצמותיו מגולגלים בארון],

הם מאבדים אח, זה אחים משונים כאלה, הם הולכים לדותן מאבדים אח (- יוסף), הולכים עכשיו למצרים מאבדים את שמעון, עכשיו גם את בנימין לאבד, לא מספיק שאבדתם לי 2, עכשיו הולכים לאבד לי את השלישי.

יהודה אומר [ליעקב] אין ברירה

מראי מקומות והערות

הפת שנאמר ויהי כאשר כלו לאכול וגו' א"ל יהודה [ליעקב]: אבא אם ילך בנימין עמנו ספק נתפס ספק אינו נתפס ואם לא ילך עמנו כלנו מתים מוטב תניח את הספק ותטול את הוראי אנכי אערבנו מידי תבקשנו מיד שלחו עמהם ואמר להם קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה וגו' לכך כתיב וירא יעקב כי יש שבר במצרים:

¹⁷ מדרש תנחומא מקץ - פרק ח הלכו אצל אביהם וספרו לו את כל המאורע השיב אביהם ואמר להם היכן שמעון אמרו לו אותו האיש אדוני הארץ תפשו בשביל שנביא אהינו הקטן אמר להן אותי שכלתם יוסף איננו ושמעון וגו' ויאמר ראובן אל אביו לאמר את שני בני תמית וגו' א"ל שוטה וכי בניך אינן בני אמר להן יהודה הניחו לו לזקן הזה עד שתכלה

הוא אומר לא, [אחרי שגילו את יוסף]

הגיעו אבל בלי בנימין.
יעקב אומר גם (בנימין) [את שמעון]
לקחתם לי, אתם אומרים לי
שהוא ערכון, השארתם אותו בן
ערובה [עד שתורידו למצרים את בנימין],
איך אני יכול להאמין לכם? אתם
רק מאבדים לי ילדים, כל מקום
מאבדים לי ילד.

בנימין לא חזר הביתה, הם פחדו
לקחת אותו בדרך, שהוא יגנב,
יש שודדים, יש ג'יהאד, יש
חמאס, יש נסראללה, יש
חיזבאללה בדרך, חיזבאללה זה
מסוכן מאוד, לא כדאי ללכת,
איפה שיש חיזבאללה אל תלך
שם, אז בעזרת ה', אז [יהודה אמר]:
יש חיזבאללה אז יחטפו לנו אותו
-] את בנימין ולכן לא החזירו אותו ליעקב ולכן
כיון שלא קיים התנאי נענש שעצמותיו התגלגלו
[בארון] אז אומר ר' חיים ויטאל
בחלק ראשון, יש הגהות מר'
חיים ויטאל שצריכים להגיד
שבנימין נשאר במצרים, הם
הגיעו בלי בנימין, עם שמעון הם

ויצא, בקנ"ב, אנחנו עכשו
בוישב, ויגש, אנוכי אערבנו מידי
תבקשנו, כי לא היה שום יחוד,
בנימין לא קיים את היחוד 22
שנה עד שהוא יראה את אחיו
בחזרה, כאן זה קנ"ג עמוד ב', אז
כתוב שבנימין 22 שנה לא היה לו
יחוד, ועם יחוד אחד נולדו עשר,

שבוע טהורה [ויולדת], כל זה מביא המדרש רבה חלק ב'¹⁸, ששבוע טהורה שבוע טמאה, אז רואים שאדם יכול להוליד חמשה בנים [בעשר שבועות דהיינו חודשים וחצי, ובוה מתורצת השאלה איך בנימין שלא ילד עד שגילו את יוסף ירד למצרים עם עשרה ילדים, שהתירוץ הוא שימי העיבור נמשכו זמן מועט].

[ומביא ראה שעיבור יכול להימשך פחות משבוע], כמו מירב [בת שאול שהתחתנה עם דוד ומיד שאול חזר בו ולקחה ונתנה לעדריאל המחולתי ותוך זמן קצר נפטרה ומיד דוד התחתן עם אחותה מיכל כמבואר בפסוקים ובגמרא¹⁹], היא הולידה חמשה ילדים תוך חודש, כי היה לה חמשה [ילדים], מאיפה היה לה חמשה? איך אפשר שיהיה לה חמשה? [הרי לא הייתה נשואה חמש שנים אלא חודש עד שנפטרה, אלא מוכח שימי העיבור נמשכו זמן מועט ביותר פחות משבוע].

כי רק שהוא חזר אחרי שהוא גילה את יוסף הוא הסכים לקיים את היחוד [ומאותו יחוד נולדו עשיריה והם נולדו לפני שירדו למצרים].

[לא] היה אפשרות לבנימין להוליד, לא יצא לבנימין להוליד שום דבר [עד שגילו את יוסף], מתי הוא ילד [את עשרת בניו שירדו למצרים, הרי ודאי לא עברו עשר שנים בין הליכת האחים לארץ ישראל אחרי שגילו את יוסף עד שירדו שוב למצרים שנאמר שאז נולדו עשרת בניו של בנימין]?

אבל כתוב שעובד אדום הגתי הוא ילד בשלושה חודשים שש ילדים, היה לו שמונה כלות, שמונה בנים כולם נשואים, אז תוך שלושה חודשים [נולדו שש ילדים, ולא יחד, אלא בנפרד], אז שבוע טמאה שבוע טהורה [ויולדת, הרי שהייתה בעיבור רק שבוע], שבוע טמאה

מראי מקומות והערות

לעבודה ששים ושנים לעובד אדום, הוי כי ברכו אלהים לכך נאמר ויברך אלהים את בית עובד אדום וגו:

¹⁹ סנהדרין יט, ע"ב

שְׁאֵלוּ תְלַמְּדוּ אֶת רַבֵּי יוֹסֵף הַיָּאֵד נֶשֶׁא דְדוֹד שְׁתֵּי אַחֵיוֹת בְּחַיֵּיהֶן אִמְר לְהֶן מִיכַל אַחַר מִיתַת מִירְבַּ נֶשֶׁאָה:

[ובפסוקים מבואר שבסמוך התחתן עם מיכל:] שמואל א פרק יח

(יט) וַיְהִי בַּעֲתַת תָּת אֶת מִירְבַּת בַּת שְׁאוּל לְדוֹד וַיְהִי נִתְּנָה לְעֶדְרִיאֵל הַמְּחַלְתִּי לְאִשָּׁה: (כ) וַתֵּאָהֵב מִיכַל בַּת שְׁאוּל אֶת דָּוִד וַיִּגְדוּ לְשְׁאוּל וַיֵּשֶׁר הַדָּבָר בְּעֵינָיו:

¹⁸ מדרש רבה במדבר - פרשה ד פסקה כ ולא אבה דוד להסיר אליו את ארון ה' וגו' ויטו דוד בית עובד אדום הגתי לוי היה עובד אדום הגתי שכן מיחסו עם הלויים ... במה בירך הקב"ה בית עובד אדום ר"י אומר בבנים ... אמרו על עובד אדום ח' בנים היו לו וח' כלות היו לו וכל חדא וחדא מנהון ילדה תרין בירחא (-) וכל אחת מהן הייתה יולדת שנים בחודש) הא כיצד, היתה טמאה שבעה וטהורה שבעה ויולדת, טמאה שבעה וטהורה שבעה ויולדת, שית עשר לכל ירה לתלתא ירחין הרי ארבעים ותמניא ... הה"ד כל אלה מבני עובד אדום המה ובניהם ואחיהם איש חיל בכח

מקודם, היה לו
שמונה מקודם
אז זה 54, 54 זה
48 ועוד שש,
שש כפול 8 זה
48, ועכשיו נולד
עוד שש אז זה
54 ושמונה
מקודם, וכל
אלה ששים
ושנים לעובד
אדום הגיתי²⁰.

איך היה לו 62
ילדים? תוך
שבוע 62? תוך
שבועיים? הכי
הרבה שלושה
חודשים, [אלא]
ברגע שהוא
הכניס את הארון

אז על המקום נולדו ילדים, אדם
משמש את הצדיק אז על המקום
הוא נפקד²¹, אשתו יכולה להוליד

[חוזר לעניין עובד אדום הגיתי], אז כאן
[במדרשרבה] במדבר פרשה ד' (פסקא
כ), מאין היו לו בנים? איך היה [לן]
62? שמונה [בנים נשואים] היה לו

מראי מקומות והערות

אכל ושתה ולא מתכבד אלא בשביל שני
לוחות שהיה בו זכה בית עובד אדום שיתברך
בזכותו מי שקבל חכמים ותלמידים במאכל
ובמשתה ועל מטות כבודות עאכ"ו שישלם לו
הקב"ה שכרו אמרו על עובד אדום ח' בנים היו
לו וח' כלות היו לו... כל אלה מבני עובד אדום
המה ובניהם ואחיהם איש חיל בכח לעבודה
ששים ושנים לעובד אדום הוי כי ברכו אלהים

²⁰ [ביאור החשבון הוא כך: לעובד היו 8 בנים
נשואים ותוך שלושה חודשים היו לו 62 בנים
ובני בנים, כיון שעובד ושמונת בניו ילדו כל אחד
6 ילדים, הרי $6 \times 9 = 54$, ועוד שמונה ילדים
שהיו לו כבר הרי שסך הכל אחר שלושה
חודשים היו לו 62 ילדים].

²¹ מדרש רבה במדבר - פרשה ד פסקה כ
ר' יוסי עבד לה אפטרמה מה אם הארון שלא

שהעלו את ארון הברית לירושלים, דוד מכרכר בכל עוז לפני ה' ²².

כי למה מיכל [אשת דוד] נענשה [שנולדו ילדים רק כשנפטרה]? כי היא לא יכלה לראות את הכרכורים של דוד [לפני ארון הברית ²³, שבזה הראה את גודל אהבתו האין סופית לה', שלא יכל להירגע

ששיה, כל אדם שמקורב לצדיק אז אשתו יולדת ששיה, אדם צריך לדעת ברגע שהוא בא לצדיק אז אשתו תלד ששיה, הוא יודע שעוד תשע חודשים יהיה לו ששיה.

[ושם במדרש כתוב על דוד המלך, שבשעה

מראי מקומות והערות

וישב דוד לברך את ביתו וגו' לא הניחתו ליכנס לתוך הבית אלא יצאת לחוץ והיתה מקפתו בדברים ותאמר מה נכבד היום מלך ישראל אשר נגלה היום לעיני אמהות עבדיו מכאן את למד שהיה הופך אספירס ומשווייר שכן היא אומרת לו אשר נגלה היום התחילה עושה מריבה כנגדו מבקשת לאכול פניו אמרה לו אם ראיתי כבודך מה נכבד היום מלך ישראל עכשיו הודעת שאת מלך אשר נגלה היום הלוי בצניעות אלא לעיני אמהות עבדיו ואלו הן נשי ישראל שהיא קוראה אתהן אמהות כהגלות נגלות אחד הריקים אמר רבי אבא בר כהנא הריק שבריקים זה ארכיסטס שאין ריקים הימנו מכל מצוה כך היה דוד מרקד לפני הארון.

אמרה לו היום נגלה כבודו של בית אבא בוא וראה מה ביניך לבין בית אבא כל בית אבי היו צנועים וקדושים אמרו עליו על בית שאול שלא נראה מהם לא עקב ולא גודל מימיהם הה"ד (שם א כד) ויבא אל גדרות הצאן על הדרך ושם מערה ויבא שאול וגו' מהו ויבא אל גדרות הצאן ר' אבין בשם רבי אלעזר נכנס לו לדיד הצאן גדר לפניו מגדר ויבא שאול להסך את רגליו עשה עצמו כסוכה, עטיף פעליונים וישב לבית הכסא והיה חמי ליה משולשל ציבחר ומסלק ציבחר משולשל ציבחר ומסלק ציבחר אמר דוד לית אריך מנגע בהא גופא צניעה הה"ד הואו א"ל (שמואל א כד) הנה היום הזה ראו עיניך את אשר נתנך ה' היום בידי במערה ואמר להרגך ותחס עליך ואחוס עליך אין כתיב כאן אלא ותחס עליך

לכך נאמר ויברך אלהים את בית עובד אדום וגו':

²² מדרש רבה במדבר - פרשה ד פסקה כ ודוד מכרכר בכל עוז לפני ה' וגו', בא וראה כמה בזה דוד עצמו לכבודו של הקב"ה היה לו לדוד להיות מהלך לפניו סתם כמלך לבוש כלי מלכותו לאו אלא לבש כלים נאים לכבוד הארון ומשחק לפניו מה שאפשר לומר שנא' (ד"ה א טו) ודוד מכורבל במעיל בוש וכל הלוי הנושאים את הארון וגו' וכתבי ודוד מכרכר בכל עוז לפני ה' מהו בכל עוז בכל כחו מהו מכרכר שהיה מקיש ידיו זו על זו וטופח ואומר כירי רם ... כיון שבאו לירושלים היו כל הנשים מציצות על דוד מן הגגות ומן החלונות וראו אותו מרקד ומשחק ולא היה איכפת לו ... מהו מפוז ומכרכר האיד היה עושה אמרו רבותינו היה לבוש בגדי זהב סנונין דומין לפז והיה מכה בידי זו על גב זו וטפח כיון שהיה מכרכר כירי רם היה מפוז מהו מפוז שהיה הזהב המסונן שהיה עליו קולו פוזז יכול לא היה דוד עושה יותר מזו לאו אלא הופך אספירס ומשווייר לפניו (-) כתב העץ יוסף שהוא בלשון טורקי מין דילוג שאדם הופך את כל גופו. והרד"ל כתב שהיה הופך עקבות פרסות רגליו ומרקד), שכן כתיב במקום אחר (דה"א ט"ו) ותרא את המלך דוד מרקד ומשחק וגו' והיו כל הנשים מציצות עליו מן הגגות ומן החלונות ולא איכפת לו:

²³ מדרש רבה במדבר - פרשה ד פסקה כ יצאת מיכל לקראתו וביתתה על שבוע עצמו לכבוד הארון לעיני הנשים הה"ד (שמואל ב ו)

וללכת באיפוק אלא כרכר בכל עוז לפני הארון], כי האשה מכרכת סביב התינוק שלה, התענוג הכי גדול של האשה זה תינוק, אין יותר תענוג גדול מזה, היא יכולה עם התינוק להשתעשע היא לא צריכה את הבעל, היא שכחה שיש לה בעל בכלל, פתאום הבעל מגיע - בכלל היא לא מסתכלת, היום יש כלבים [שסביבם מכרכרים] במקום ילדים, האשה אומרת אני קודם מאכילה את הכלב אחרי זה את בעלי, הכלב לפני הבעל, אז עכשיו אשה יש לה תינוק אז היא משתעשעת איתו [מרוב שאוהבת אותו], אז ה' לוקח [ממיכל] את התינוק [- שלא תלד כל ימיה] כי היא לא יכולה לראות את הכרכורים של דוד, את השעשועים שלו.

דוד היה קופץ [לפני הארון] כמו ארטיסט (- ארכיסט, בלשון יוני פירושו רקדן מבוזה, והמתנות כהונה כתב ארכילסטים - שר של הליסטטים, שהוא אחד הריק המיוחד שברקים), היה עושה שמיניות באוויר, שמיניות באוויר, קופץ ועושה שמינית שמינית שמינית

אז [דוד והאנשים שעמו] הלכו למערה [כי שאול רדף אחרי דוד להורגו כמורד

מראי מקומות והערות

אחריו (שם) ולמיכל בת שאול לא היה לה ולד עד יום מותה והא כתוב יתרעם לעגלה אשתו שגעתה כעגלה ומתה היינו דכתיב עד יום מותה הא ביום מותה היה לה

צניעותך חסה עליך וכך אמרה לו מיכל של בית אבי היו צנועים כ"כ ואת עומד ומגלה לבושך כאחד הריקים. ולפי שאמרה מיכל כן נענשה שכן כתיב

ובמלכות], פתאום דוד רואה [איך ששאל עטוף ב] עוד סדין ועוד סדין ועוד סדין, [אמרו לדוד הרוג עכשיו את שאול שרוצה להרוגך לחינם, אמר להם דוד אם שאול כל כך צנוע], אם ככה אני לא יכול לגעת [בו לרעה], מי יכול לגעת בכזה גוף קדוש משיח ה'.

[כך אמרה מיכל לדוד], היא אמרה אבא שלי צנוע כזה שלא ראו עקב,

באוגוסט ובתשע באוגוסט, 17 באוגוסט כבר עמדו לזרוק [על יפן] את ה[פצצת אטום] שלישית, אז [מלך יפן] הירויטו אמר אני הילד של השמש [ואני מכריז על כניעה].

[מלך יפן אמר:] אני נולדתי מהשמש, מי שהיה בלידה יכול לזכור את זה, איך שהוא נפל פתאום מהשמש, כי לנו סיפרו שהחסידה מביאה את הילדים, עד החתונה אדם היה יודע שהוא נולד מהחסידה, החסידה באה, יש סרטים שלמים איך שהחסידה הולכת עם החבילה של התינוק, ונחה על העננים קצת בדרך מעייפת, אחר כך מביאה את התינוק דרך החלון פתאום, פתאום נולד תינוק, אז אנשים האמינו ככה עד החתונה שהוא נולד מהחסידה, אז בופן מאמינים שמשפחת המלך - עד היום הם מאמינים בזה - היא נוצרה מהשמש, הם בני השמש.

מראי מקומות והערות

24 יש תמונה של ראש השבט של הנאצים, של הגרמנים אוכלת את בעלה, יש תמונה, הם רצו להשמיד את התמונה הם לא הצליחו, עכשיו כבר שכפלו את זה במאות אלפי טפסים, ראש השבט הטופטונים, קוראים לזה הטופטונים, [הגרמנים] הם רצו להגיד שהם באים מהפינים, באים מהפרסים, איראן זה שם שהגרמנים נתנו, כי הם רצו להגיד שאנחנו הצאצאים של האיראנים של הפרסים, הפרסים זה כבר שבט אירופאי יותר, אז הם רצו להגיד שאנחנו באים מהפרסים, אז הם נתנו את השם איראן, איראן זה מלשון קרינה, גזע ארי זה לא [מלשון] אריה [אלא] זה קרינה, הורון באנגלית זה קרינה, שאנחנו נאצלים מהשמש.

כמו היפנים [שמאמינים שהמלכים] נאצלים מהשמש, שזרקו על הירושימה את הפצצה הראשונה לא יודעים מה זה היה, [- היפנים לא האמינו שזרקו עליהם פצצת אטום], (עד היום לא יודעים מה זה היה... אומרים שזה בכלל לא היה אטום, זה היה סתם משהו... סתם 300 אלף איש נהרגו), ועכשיו שם גרים שם רגיל אתה יכול לגור שם לקנות שם דירה בחצי מחיר כי רק שלוש שנים [אחרי שזרקו שם אטום] היה אסור לגור שם, אחרי שלוש שנים כבר היה אפשר לגור, אהנונו כבר 80 שנה.

עכשיו יהיה טקס, בכ"ז אייר יהיה טקס, בשש

באוגוסט ובתשע באוגוסט, 17 באוגוסט כבר עמדו לזרוק [על יפן] את ה[פצצת אטום] שלישית, אז [מלך יפן] הירויטו אמר אני הילד של השמש [ואני מכריז על כניעה].

[מלך יפן אמר:] אני נולדתי מהשמש, מי שהיה בלידה יכול לזכור את זה, איך שהוא נפל פתאום מהשמש, כי לנו סיפרו שהחסידה מביאה את הילדים, עד החתונה אדם היה יודע שהוא נולד מהחסידה, החסידה באה, יש סרטים שלמים איך שהחסידה הולכת עם החבילה של התינוק, ונחה על העננים קצת בדרך מעייפת, אחר כך מביאה את התינוק דרך החלון פתאום, פתאום נולד תינוק, אז אנשים האמינו ככה עד החתונה שהוא נולד מהחסידה, אז בופן מאמינים שמשפחת המלך - עד היום הם מאמינים בזה - היא נוצרה מהשמש, הם בני השמש.

אז היה טוגו הוא היה רמטכ"ל [היפני], הוא היה שר האוצר, כמו היום יש רמטכ"ל הרצי הלוי הוא פינה את כל הצבא [בשמחת תורה תשפ"ד] סילק את הצבא מהדרום, ארבע ימים לא היה צבא [בטבח שמחת תורה], שחטו כמה שרצו, ארבע ימים, עד יום רביעי בבוקר לא היה צבא.

בכיסופים [הרכו שהיה אחראי על ביטחון הישוב] הוא נשאר עם 15 כדורים, [הצבא] לקחו את כל הכדורים מהאקדחים, 90 אחוז לקחו את האקדחים ואת הרובים, מי

בנות, הוא אמר תעזבו אותי מבנות, (אתם לא קוראים רש"י, אתם נגד רש"י, למה אתה לא לומד רש"י?), מה רש"י אומר? מה זה שבע פרות? שבע בנות, לא, פרעה לא רוצה בנות, הוא היה בעד בנים נגד בנות, אחרי זה אמרו לו תכבוש שבע מדינות, אמר אני נגד כיבוש, הוא לא רוצה כיבוש, הוא נטורי קרתא, הוא 'שלוש עכשיו', הוא לא רוצה כיבוש, מה זה כיבוש, אני אלך לכבוש מדינות, מה אני אלך עכשיו לכבוש את תוניס, את טריפולי, את סודן, מה

אמרה לו, היא רצתה לאכול אותו, פשוט היא רצתה לאכול אותו, הייתה אולי רעבה אני לא יודע, צריכים לדאוג תמיד שלאשה יהיה אוכל, אם לא, היא תאכל את הבעל בסוף, אתה לא מרוויח שאתה לא נותן אוכל לאשה, אז היא תאכל אותך, את הילדים היא תאכל, אי אפשר לדעת, אשה אתה לא יכול לסמוך עליה אף פעם.

אפילו פרעה הוא לא רצה בנות, [החרטומים] אמרו לו יהיה לך שבע

מראי מקומות והערות

נכנסו רק לבית הראשונים, כי הכיתת כוונות לא הסכימו להתפטר, עוד יעשו להם משפט בסוף [על זה שלא התפטרו ונלחמו במחבלים] לא מוותרים, הפרקליטות לא מוותרת. או [הרמטכ"ל] הרצי הלוי ו[שר הביטחון] גלנט סילקו את הצבא [מהדרום], לכיסופים רק הגיעו ברביעי בבוקר, כי לא היה מטוסים, כי הפרקליטות לא הרשה לשום מטוס לטוס, אמרו זה סתם כמה פרחחים, לא צריך בשביל זה מטוסים, בינתיים [המחבלים הארורים] שחטו 1500, וחטפו 250, אז מאה החזירו, כבר מאה נפטרו נשאר מאה, 50 גם כן נפטרו, אם ישחררו אז רק יהיו 50 חיים. אז מדברים על זה [הצבא] לקחו מכולם את הכדורים וגם את האקדחים, וכשהתחילה המלחמה החיילים] הלכו לנשקיה, לא היה רובים בנשקיה, הנשקיה הייתה ריקה, מכרו את זה לחמאס כנראה, המפקדים מוכרים את הכל לחמאס, יש להם (- לחמאס) M16 ויש להם קלצ'ניקוב, יש להם הכל, כל מה שהם גונבים מהמחנות, החיילים מוכרים להם את זה במחירים מפולפלים.

שהשאירו לו אקדח אבל בלי כדורים, כי שמא תירה באיזה ערבי, או תירה בעצמך, לפעמים אנשים יורים בעצמם אז החליטו שצבא בלי כדורים, לא צריך צבא עם כדורים, היהודים לא צריכים כדורים, אבל בכיסופים לא נתנו את הכדורים [בחזרה לצבא], וגם בכרם שלום לא הסכימו להתפטר, [הצבא] פיטרו את כל כיתות הכוונות, [ובכרם שלום] הם לא הסכימו להתפטר.

שהגיעו בשש וחצי בבוקר [שאו התחילה המלחמה הנוראה] אז הגיעו 500 מחבלים, עשו חזר בגדר מסביב בכיסופים, כיסופים זה הכי דרום, יותר דרום מנתיבות, אז הוא נעמד עם 15 כדורים - הרכז הראשי של כיסופים, בכל הקיבוץ היה 15 כדורים, הוא הוריד 15 [מחבלים], שלח אותם לגהינום, (אני לא יודע לאן הוא שלח אותם אני לא עקבתי... הוא שלח אותם לגהינום...), אז הוא הוריד 15, אז כולם ברחו, הם לא ידעו שיש לו רק 15, אין יותר כדורים, זה מה שהיה לו, הוא הצליח להוריד 15 אז ברחו 500 מחבלים. לכיסופים לא נכנסו מחבלים, בכרם שלום

מגיע יוסף אומר [שפתרון החלום הוא ש]יהיה שפע, יהיה בשר, יהיה צ'יקן (- עוף), המבורגר, כל אחד יקבל המבורגר, [אמר פרעה]: הו, זה טוב, זה חלום טוב, זה פתרון טוב, [יוסף אומר:] יהיה לך תבואות, יהיה לך מעדנים, גלוסקאות, יהיה בלינצ'ס, ובורקס, ולטקס, עכשיו אוכלים לטקס, סופגניות, מיום רביעי (- נר ראשון של חנוכה) אוכלים סופגניות, יהיה לך סופגניות יהיה לך שפע של סופגניות.

אז למה [החרטומים] הם לא אמרו [שפיתרון החלום הוא שיהיה] סופגניות, למה הם לא אמרו לטקס? אם אתה רואה תבואה - זה לטקס, זה לביבות, זה סופגניות, ואם אתה רואה פרות - זה בשר, מה יש, תשאל ילד בן שלוש [תאמר לו:] חלמתי על פרות, [הוא יפתור שהכוונה] יהיה לך שפע, תפתח חנות בשר, (אתה תפתח חנות בשר פעם? אז תפתח, אני מציע לך לפתוח, זה פרנסה טובה), אז יהיה חנויות בשר, יהיה פרנסה, יהיה שפע.

אז אומר ה'מענה של תורה²⁵ כי

פתאום, (אז אני מבין, אתם לא לומדים רש"י, איזה חיידר למדת? נחמת ציון? תורה ויראה? אז לא חשוב, אם הרב'ה התעלל בך תשלח אותו אלי, אז אני לא יודע למה לא לומדים רש"י, אז תלמדו רש"י...).

רש"י אומר מה זה שבע פרות? שבע בנות, [פרעה] אמר אני לא רוצה בנות, תעזבו אותי, תעופו ממני, אז אמרו לו לא, אתה תכבוש שבע מדינות, [אמר להם פרעה] אני נגד כיבוש, אני לא רוצה לכבוש מדינות, לא רוצה. טוב, צריכים לקרוא ליוסף הצדיק, הם לא יודעים מה לעשות.

מראי מקומות והערות

מקשים המפרשים, הלא פרעה קרא אותו רק לפתור את החלום ולא לתת עצות, ומה ראה

²⁵ בראשית, מקץ. ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם. (מא-לג)

מוריני הרב בכנס לבחורי החבורה

החלום היה בראש השנה, [שאז] תפסיד, איזה מדינה תצליח, אנחנו אומרים ב"ונתנה תוקף" ועל המדינות יאמר, מי יחיה ומי ימות. **כי אם אדם חי 90 שנה, [על כל חטא]** מדינה תיכבש, איזה מדינה

מראי מקומות והערות

בעלייתו של אדם לגדולה. וזה שפיר שייך לראש-השנה, שאז דנים את בני-האדם - "כל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון" (ראש-השנה שם).
וזהו פשוטו של פסוק: "ועתה" - אם תשאל, מה שייך מין חלום כזה, על שבליים טובות או רעות, כעת בראש-השנה, בו בזמן שזה יותר מתאים לפסח - הרי התשובה היא: "ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתהו על ארץ מצרים" - ועלייתו של אדם לגדולה שפיר שייכת לראש-השנה. (קהלת משה)

יוסף לתת עצה?
ברם, הלא נאמר במשנה: "בפסח נדון על התבואה" (ראש-השנה ט"ז), והחלום היה בליל ראש-השנה - "בראש-השנה יצא יוסף מבית-האסורים" - אם-כן הרי מקום היה לשאול את יוסף, אם אמנם מן השמים רצו להראות לפרעה, כי עתידות לבוא שנות רעב - הלא היו צריכים להראות זאת בפסח, שאז דנים את התבואות, ולמה זה חל הדבר בראש-השנה? לפיכך הוסיף יוסף ואמר, כי היות ופרעה יצטרך לבחור לו "איש נבון וחכם" כדי למשול על מצרים, הרי כבר מדובר כאן

מורידים לו, אז כל פעם מורידים

לו, זה לא [שנגזר עליו לחיות רק 90 שנה],

ברגע שאדם נולד - הוא נולד עם

120 שנה, אם הוא בא לצדיק,

הוא נוסע לאומן, אז הוא יחיה עד

120, יעבור את המאה, אבל אם

הוא לא בא לצדיק, אז מורידים לו

כל פעם, מורידים לו עוד שנה, 30

פעם [שמורידים לו שנה סך הכל] הורידו

לו 30 שנה, או 60 פעם 60 חצאים

[הרי סך הכל ירד לו 30 שנה], במקום 120

הוא חי 60 חי 70, 80, 90, זה

כל פעם מורידים לו, הוא לא שם

לב, הוא חושב שהוא עבר את

השנה [ואם היו נפתחים לו ספרי מתים

בראש השנה היה מת מהעבירות שבידו],

אבל בסוף פתאום הוא נפטר בגיל

90, בגיל 89, בגיל 75, הוא לא

מבין מדוע [לאחיד עד 120], כי הורידו

לך, אז מורידים לך, כמה ילדים

יהיה לך, זה הכל גוזרים בראש

השנה.

אבל יוסף אמר יש עוד דבר בראש

השנה, "מי ישפל ומי ירום", מי

מורידים אותו מהתפקיד, עכשיו

מכריזים מי יהיה ראש ממשלה,

מי יהיה המלך של מצרים, עכשיו

צריכים לבחור מלך חדש, פרעה

לא יודע להסתדר, שבע שנים

רעב, שבע שנים שובע, כתוב

שכולם אצרו מהתבואה, אבל הם

לא הצליחו, כולם אצרו

מהתבואה, ולא הצליחו,

והתבואה של כולם נרקבה²⁶, זה

מביא רש"י, שהתבואה של כולם

נרקבה, ורק התבואה של יוסף

נשארה, כי רק התבואה של

הצדיק... אדם צריך לדעת שרק

אם הוא בא לצדיק האמת אז יהיה

קיום לכל הדברים שהוא עושה,

ויהיה לו ילדים, ויהיה לו

צאצאים, והוא יזכה למלכות,

מראי מקומות והערות

לכם היו יודעים שרעב בא אתם פשעתם
בנפשותיכם מפני מה לא הנחתם בבתיכם
תבואה של שנים ושלוש וארבע שנים אמרו לו
כל תבואה שהיה בבתינו הרקיבה אמר להם לא
נשתייר לכם קמח מאתמול אמרו לו אף פת
שהיה בסל הרקיב אמר להם לכו אל יוסף
אשר יאמר לכם תעשו אמר להם אם גוזר על
התבואה ונרקבת שמא יגזור עלינו ויהרגנו
אמר להם לכו אל יוסף אם יאמר לכם חתכו
מבשרכם שמעו לו שנאמר אשר יאמר לכם
תעשו:

²⁶ מדרש רבה בראשית - פרשה צא פסקה ה
כיון שחוק הרעב בארץ נתקבצו המצרים ובאו
אצל יוסף אמרו לו תנה לנו לחם אמר להם
אלהי אינו זן את הערלים לכו ומולו את
עצמיכם ואתן לכם הלכו אצל פרעה והיו
צועקים ובוכים לפניו שנאמר ותרעב כל ארץ
מצרים ואמר לכו אל יוסף אשר יאמר לכם
תעשו אמרו לו הלכנו אצלו מדבר אלינו
דברים רקים ואומר מולו את עצמכם אמר
להם שוטים לא כך אמרתי לכם מתחלה
עבדוהו וקנו לעצמכם תבואה וכי לא היה
קורא לכם כל אותן השנים שני השבע וצוה

[ב]יבש גלעד הרגו את כולם, נשארו רק ילדות בגיל שלוש, כמה חסר? יש שש מאות גברים וארבע מאות כלות אז כמה חסר? אמרו עוד מעט יהיה חמשה עשר באב, ובנות שילה מחוללות בכרמים²⁷, זה חמישה עשר באב,

ולממשלה בכל העולם כולו.

פדיון הבן י' כסלו שיעור שני אחרי ברכת המזון

כמה נשארו ביבש גלעד? 400 בנות בגיל שלוש, רק גיל שלוש,

מראי מקומות והערות

לְנָשִׁים וְאִנְחָנוּ וְנִשְׁבְּעוּ בַיהוָה לְבַלְתִּי תֵת לָהֶם מִבְּנוֹתֵינוּ לְנָשִׁים: (ח) וַיֹּאמְרוּ מִי אֶחָד מִשְׁבְּטֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר לֹא עָלָה אֵל יְהוָה הַמִּצְפָּה וְהִנֵּה לֹא כָּא אִישׁ אֶל הַמַּחֲנֶה מִבֵּישׁ גְּלָעַד אֶל הַקְּהֵל: (ט) וַיִּתְּקַד הָעָם וְהִנֵּה אִין שָׁם אִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל יָבֵשׁ גְּלָעַד: (י) וַיִּשְׁלַחוּ שָׁם הָעֵדָה שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אֶלְפֵי אִישׁ מִבְּנֵי הַחֵיל וַיִּצְווּ אוֹתָם לֵאמֹר לְכוּ וְהִפִּיתֶם אֶת יִשְׂרָאֵל יָבֵשׁ גְּלָעַד לְפִי חֶרֶב וְהַנָּשִׁים וְהַטָּף: (יא) וְזֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כָל זָכָר וְכָל אִשָּׁה יִדְעַת מִשְׁכָּב זָכָר תַּחְרִימוּ: (יב) וַיִּמְצְאוּ מִיִּשְׂרָאֵל יָבֵשׁ גְּלָעַד אַרְבַּע מֵאוֹת נַעֲרָה בְּתוּלָה אֲשֶׁר לֹא יָדְעָה אִישׁ לְמִשְׁכָּב זָכָר וַיְבִיאוּ אוֹתָם אֶל הַמַּחֲנֶה שִׁלָּה אֲשֶׁר בְּאַרְצָן כְּנָעַן: (יג) וַיִּשְׁלַחוּ כָּל הָעֵדָה וַיְדַבְּרוּ

²⁷ ספר שופטים פרק כא

(א) וְאִישׁ יִשְׂרָאֵל נִשְׁבַּע בַּמִּצְפָּה לֵאמֹר אִישׁ מִמֶּנּוּ לֹא יִתֵּן בְּתוֹ לְבַנְיָמִן לְאִשָּׁה: (ב) וַיָּבֵא הָעָם בֵּית אֵל וַיִּשְׁבּוּ שָׁם עַד הָעֶרֶב לַפְּנֵי הָאֱלֹהִים וַיִּשְׂאוּ קוֹלָם וַיִּכְּבוּ בְכִי גָדוֹל: (ג) וַיֹּאמְרוּ לָמָּה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִיתָה זֹאת בְּיִשְׂרָאֵל לְהַפְקִיד הַיּוֹם מִיִּשְׂרָאֵל שְׁבַט אֶחָד: (ד) וַיְהִי מִמַּחֲרַת וַיִּשְׁפִּימוּ הָעָם וַיִּבְנוּ שָׁם מִזְבֵּחַ וַיַּעֲלוּ עֹלוֹת וַיִּשְׁלָמִים: (ה) וַיֹּאמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִי אֲשֶׁר לֹא עָלָה בְּקָהֶל מִכָּל שְׁבֹטֵי יִשְׂרָאֵל אֵל יְהוָה כִּי הִשְׁבּוּעָה הַגְּדוּלָּה הִיתָה לְאֲשֶׁר לֹא עָלָה אֶל יְהוָה הַמִּצְפָּה לֵאמֹר מוֹת יוּמַת: (ו) וַיַּחֲמוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל בְּנֵימָן אַחִיו וַיֹּאמְרוּ נִגְדַע הַיּוֹם שְׁבַט אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל: (ז) מַה נַּעֲשֶׂה לָהֶם לְנוֹתְרִים

בעייתי, כי העיקר איך שהילדים נולדים, אם נולדים בקדושה יהיו ילדים קדושים, טהורים, שאול אמר כנראה לא נולדת בקדושה, למה אתה נגד אבא שלך? שמעת פעם ילד נגד אבא שלו? אין דבר כזה, כל ילד צריך לשמוע בקול אבא, מה שאבא אומר זה קדוש, [לכן אמר שאול שהסיבה שיהונתן הולך עם דוד נגד אביו שאול, כי אמו לא התנהגה מספיק בקדושה בזה שהיא נגשה לשאול, שהיה בזה פגם בצניעות].

כמו אליפז, אליפז בא ליעקב²⁸ מה הוא אמר לו? באתי להרוג

מחוללות בכרמים, אז כל אחד יחטוף, אז 199 חטפו אחד לא חטף, מי לא חטף? שאול, זה מה שרש"י מתכוון, שאול הוא לא ידע לחטוף הוא לא למד בשובו בנים, אז 199 חטפו אחד לא חטף, אז הוא (- שאול) מקלל אותו (- את בנו יהונתן) הוא אומר לו: אתה

מראי מקומות והערות

תִּאֲשָׁמוּ: (כג) וַיַּעֲשׂוּ בֵן בְּנִימִן וַיִּשְׂאוּ נָשִׁים לְמִסְפָּרָם מִן הַמְּחַלְלוֹת אֲשֶׁר גָּזְלוּ וַיִּלְכוּ וַיִּשׁוּבוּ אֶל נְחֻלָּתָם וַיִּבְנוּ אֶת הָעָרִים וַיִּשְׁבוּ בָהֶם:

²⁸ ספר הישר סוף תולדות

בצאת יעקב ללכת לחרון, קרא עשו את אליפז ויצוהו, קח תרכך ורדוף אחרי יעקב והרגוהו, ואליפז היה בן שלש עשרה שנה בעת ההיא, ויקח אליפז עשרה אנשים עמו וירדוף אחריו וישגו, ויתחנון יעקב לאלפז, קח לך את כל אשר לי ואל תמיתני, וישמע אליפז בקול יעקב ולא המיתוהו, ויקח אליפז ואנשיו את כל אשר ליעקב, ויקצוף עשו על אליפז בנו, ויקח עשו ממנו את כל אשר לקח מיעקב ויתנם בביתו:

מדרש אגדה בראשית כח

יעקב לא היה לו אפילו בגד ללבוש כשיצא מבאר שבע, כי עשו אתיו רצה להרגו, ושלח את אליפז בנו שהיה תלמידו של יצחק, אמר, איך אעשת שלא אהרגו, ולקיים מצות אבי, גזלו כל ממונו, ואפילו כל בגדיו והניחו ערום, ועני נחשב כמת:

אֶל בְּנֵי בְנִימִן אֲשֶׁר בְּסָלַע רַמּוֹן וַיִּקְרְאוּ לָהֶם שְׁלום: (יד) וַיֵּשֶׁב בְּנִימִן בְּעֵת הַהִיא וַיִּתְּנוּ לָהֶם הַנָּשִׁים אֲשֶׁר חָיו מִנְּשֵׂי יִבְשׁ גִּלְעָד וְלֹא מִצְאָו לָהֶם בָּן: (טו) וְהָעַם נָחַם לְבְנִימִן כִּי עָשָׂה יְהוָה פֶּרֶץ בְּשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: (טז) וַיֹּאמְרוּ זְקֵנֵי הָעֵדָה מַה נַּעֲשֶׂה לְנוֹתְרִים לְנָשִׁים כִּי נִשְׁמְדָה מִבְּנִימִן אִשָּׁה: (יז) וַיֹּאמְרוּ יִרְשֶׁת פְּלִיטָה לְבְנִימִן וְלֹא יִמָּחֶה שְׁבֵט מִיִּשְׂרָאֵל: (יח) וַאֲנַחְנוּ לֹא נוּכַל לָתֵת לָהֶם נָשִׁים מִבְּנוֹתֵינוּ כִּי נִשְׁפְּעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אֲרוּר נְתַן אִשָּׁה לְבְנִימִן: (יט) וַיֹּאמְרוּ הִנֵּה חַג יְהוָה בָּשָׁלוּ מִיָּמִים מִימָּה אֲשֶׁר מִצְפוּנָה לְבֵית אֵל מִזְרְחָה הַשָּׁמֶשׁ לְמִסְלָה הָעֵלָה מִבֵּית אֵל שְׂכֵמָה וּמִנֶּגֶב לְלִבְנוֹה: (כ) וַיִּצְווּ אֶת בְּנֵי בְנִימִן לֵאמֹר לְכוּ וְאַרְבַּתֶּם בְּקִרְמִים: (כא) וְרֵאִיתֶם וְהִנֵּה אִם יֵצְאוּ בָנוֹת שִׁילוֹ לְחֹל בְּמַחְלוֹת וַיִּצְאֲתֶם מִן הַקִּרְמִים וְחִטְפַּתֶּם לָכֶם אִישׁ אִשְׁתּוֹ מִבְּנוֹת שִׁילוֹ וְהִלַּכְתֶּם אַרְצָ בְּנִימִן: (כב) וְהָיָה כִּי יֵבֹאוּ אֲבוֹתֶם אוֹ אַחֵיהֶם לְרוּב {לְרִיב} אֱלֵינוּ וְאָמְרֵנוּ אֲלֵיהֶם חֲנוּנוֹ אוֹתֶם כִּי לֹא לָקַחְנוּ אִישׁ אִשְׁתּוֹ בְּמַלְחָמָה כִּי לֹא אָתֶם נִתְּתֶם לָהֶם כְּעַת

מה שאבא שלי (- יצחק) לימד אותך? זה למדת אצל אבא? היית בחיידר, [אליפז] (הוא היה בחיידר נחמת ציון, אחרי זה הוא עבר לאמונת ציון, לנחלי נצח, אחרי זה הוא עבר לכלפה, ואחרי זה הוא עבר ללמוד בחיידר ליטאי, אצל עשו...), ושם הוא למד שכיבוד אב ואם זה לפני לא תרצח אבל אנחנו לומדים שלא תרצח זה לפני כיבוד אב ואם, אז יצחק לימד [את אליפז], אז תעשה מה שיצחק לימד אותך, ותדע לך שלא תרצח זה לפני כיבוד אב ואם, כי גם עשו חייב בלא תרצח. אז אליפז אומר: טוב, תן לי את הבגדים שלך.

חופה ביום רביעי נר שביעי של חנוכה

אותך, להרוג אותי? מה עשיתי לך? הוא אומר זה אבא שלי ציווה עלי, כיבוד אב ואם, מה אתה רוצה שאני אלך נגד אבא שלי? אז יעקב שאל אותו ומה עם "לא תרצח"? מה אתה עושה עם הדיברה הזאת? מה אתה עושה עם לא תרצח?

אז מה קרה אחר כך? יעקב נשאר בלי בגדים, מה הוא עושה בלי בגדים, לאן הוא הלך? לאיזה ישיבה הוא הלך בלי בגדים? לאיפה הוא הלך? הוא הלך לישיבה של לבן, לבן גם היה לו ישיבה, אבל זה היה בשדה, יעקב היה לבד בשדה [שם רעה את צאן לבן], אבל איך לו בגדים, איך הוא ילך? (אתה יודע את התירוץ? אתה לא יודע, לא לימדו אותך? הנה נתן פוקס יגיד את התירוץ), שבא פרש וטבל בירדן²⁹,

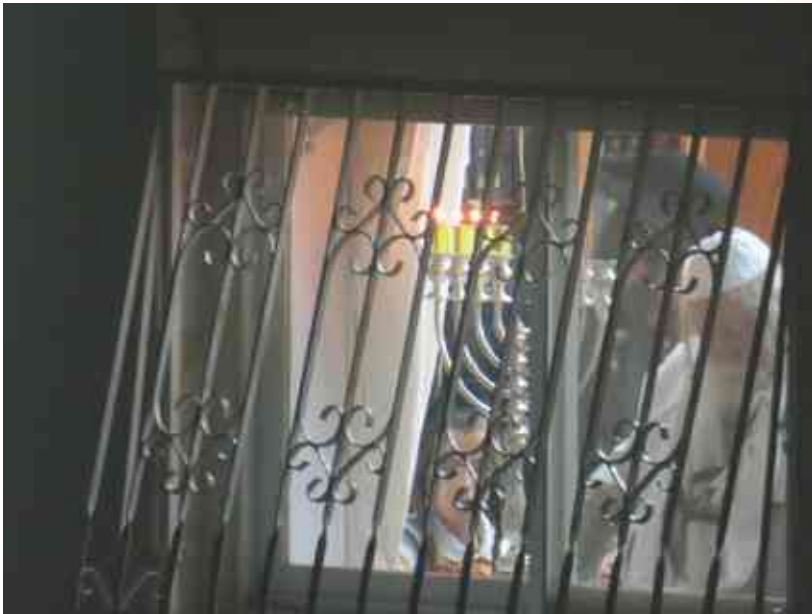
[ענה אליפז ליעקב]: אתה מכיר את עשרת הדיברות? לא תרצח - איזה דיברה זאת? שישית, וכיבוד אב ואם? חמישית, אז מה לפני מה? [כיבוד אב] לפני לא תרצח נכון? אז אליפז אמר ליעקב מה קודם למה? כיבוד אב ואם לפני לא תרצח, אני צריך לקיים כיבוד אב ואם, זה לפני לא תרצח.

אז מה אמר לו יעקב? זה מה שסבא שלי (- אברהם) לימד אותך?

מראי מקומות והערות

בוכה ומתפלל, מיד נודמן פרש אחד מהרצים עבר בנהר נפל ונטבע, פשט יעקב את בגדי

²⁹ בעלי ברית אברם ויצא בשם רז"ל נכנס יעקב אל הנהר וידיו פרושות השמימה,

יעקב לבש בגדים של פרש, וגם היה לו סוס, גם היה לו את הסוס של הפרש.

אז יעקב הגיע תוך חצי שעה לחמי טבריה, מיריחו עם סוס זה חצי שעה, רק מאה ק"מ, זה 300 או 400 ירחו זה 310 וחמי טבריה זה 400 אז זה 90 ק"מ, 90 ק"מ הסוסים פעם [עושים את זה] בחצי שעה, היום זה שעה, חצי שעה יעקב הגיע לחמי טבריה, מה הוא עשה בחמי טבריה? הלך להתרחץ, עשה אמבטיה חמה, ועד שהוא עושה אמבטיה חמה

ואיפה היה הבגדים של הפרש? הוא שם את זה על החול [על גדות הנהר], (לא במלתחה? הוא לא שם את זה בשמירה? מה הוא לא פחד שיגנבו לו את הבגדים?...) הוא השאיר את זה על החול, מסכן, מי גנב לו את זה? יעקב גנב לו את זה, למה הוא גנב לו, כתוב לא תגנוב? אבל הפרש טבע בירדן, הוא רצה לטבול, הוא רצה להתפלל לשחרית, ותיקין, צריכים לטבול [לפני התפילה], אז הפרש הלך לטבול בירדן, יעקב ראה איך שהוא טובל והוא טובע למזל טוב. ואז

מראי מקומות והערות

יפגעו בו קרובי הנטבע ויחשדוהו שהוא הרגו:

מעליו, ככסן בנהר ולבשן, הלך ונטמן בבית מדרשו של שם ועבר ארבע עשרה שנה, שלא

התרפא מכל הכאבים כי 14 שנה הוא לא הזדקף, צריכים כל פעם להזדקף, מי שלומד באמת הוא צריך כל חצי שעה לקום, לקחת ספר מהארון, לעשות כמה [תנועות] תוך כדי הליכה, ליישר את הגב, אם לא מקבלים גיבנת, אז מי שלא לומד אין בעיה... אבל מי שלומד, והוא כל היום על הספר, אז הוא צריך לדעת להזדקף כל חצי שעה, וליישר את הגב, לעשות כמה תנועות שהעצם תתיישר, שלא יהיה לו גיבנת.

אז יעקב 14 שנה הוא כבר הלך עם גב כפוף, אז הוא היה צריך להיכנס לחמי טבריה, שש שעות להיות שם ליישר את הגב, בינתיים עשו הקיף את הכל, ואז נפל הקיר, הוא הלך לצאת. כמו אצל עמרם בן דיוואן הקיר נפל.

לפי זה תירצתי את הקושיה למה יעקב כועס על שמעון ולוי, [הרי לכאורה] הם עשו דבר טוב [בזה שהרג את כל בני העיר שכם שבכך הם הצילות את דינה], אבל הצדיקים יודעים להפיל קירות, [ויכלו להציל את דינה בלי להרוג את כולם], יעקב הפיל את הקיר, עמרם בן דיוואן הפיל את הקיר.

כי היה לו (- לר' עמרם בן דיוואן) ילד

מה קרה? עשו הקיף את כל חמי טבריה, עשו גם בא לחמי טבריה, זה מרפא מכל הכאבים, אז הוא היה שם באמבטיה.

כי אחרי שיעקב לא התרחץ במשך 14 שנה [שלמד בשיבת שם ועבר], הוא לא טבל במקווה, יעקב נטמן, למה הוא נטמן? כי עשו רצה להרוג אותו, אז הוא היה שם בבונקר, לא באולם התפילות, הוא למד בתוך בונקר, נטמן, איך שהוא יצא אז עשו שלח את אליפז שיתן לו נשיקה ויחבק אותו ובינתיים גם ידקור לו סכין, סכין תוך כדי חיבוק, אז אמר לו, אז בכל זאת ככה למדת אצל יצחק אבינו? אצל אבא שלי, בחיידר של יצחק? הוא אמר אבא שלי אמר לי אני צריך לעשות מה שאבא שלי אמר לי, דבר ראשון לעשות מה שאבא אומר, זה דבר ראשון, תדע, לפני הכל, אבל גם אבא חייב לא תרצח, אז הנה [אליפז] אמר שזה דיברה שישית זה דיברה חמישית אז זה מחלוקת מה יותר חשוב, מחלוקת בין אליפז ויעקב, יעקב אמר שלא תרצח יותר חשוב הוא אמר כיבוד אב ואם יותר חשוב.

בינתיים יעקב הגיע לחמי טבריה, וישב שש שעות באמבטיה,

לכן הוא נהרג (- נרצח), לא נתן שיהיה ישוב יהודי, [הצייר ברוך] נחשון נכנס ראשון, ז"ל כבר, ואז נפטר לו ילד, והוא היה צריך לקבור אותו, ולא נתנו לו, אז האמא הלכה עם הילד בתוך המחסומים, עברו עוד מחסום עוד מחסום, הגיעו למחסום האחרון, אמרו את לא עוברת יותר, אי אפשר, ואז צלצלו למפקד הראשי הוא אמר תנו לה לעבור, ואז היא קברה אותו בבית הקברות הישן [של חברון], ליד החסד לאברהם.

יש לנו כאן את הנכדים שלו, כל משפחת חזן הם הנכדים, אז הם היו שם, היארצייט היה מתי בחשון? כל משפחת חזן הם נכדים של החסד לאברהם, והוא נהיה הרב של חברון הוא נפטר בת"ג אני חושב, זה נקרא לפני 382 שנה.

אז זה החסד לאברהם, אז שם נקבר התינוק, ואז התחילו כבר לקבור, כבר נתנו רשות לקבור שם, כי קבר זה נקרא השתלטות, קבר זה ההשתלטות הכי חזקה, כי אסור להזיז קבר, בית עוד אפשר להחריב, להביא בולדוור להחריב את הבית, קבר אסור לפנות, זה חוק בין לאומי, אין

[בשם] 'חיים', מאוד חולה, הוא לקח אותו לחמי טבריה, אז בא לו בחלום שצריכים להכניס אותו לתוך המערה [בחברון].

כי הממלוכים כבשו את חברון ב1250, ואז הם אסרו על יהודים להיכנס, עד אז יהודים יכלו להיכנס, הממלוכים זה פירוש עבדים, הם היו עבדים, והם הצליחו, עשו מרד עבדים והשתלטו על מצרים, ועל ארץ ישראל, והם עשו את האיסור להיכנס למערת המכפלה, זה היה מ1250 עד 1967, 717 שנה בדיוק.

אנחנו היינו הראשונים שהגענו למערת המכפלה, ואז נכנסו, (אתם עוד לא נולדתם אז, 1967, אתה כבר נולדת, היית ילד בן עשר, מתי נולדת? הוא נולד ב48 אז אתה נולדת ב63, 65, 78 אז כבר המערה היית פתוחה 11 שנה), ישר [שפתחו את מערת המכפלה] הגענו, נכנסנו, ואז גנדי אבא של זאבי הוא היה שייך לשובו בנים, הוא בא כאן הרבה, אז הוא שמר על רבין, יצחק רבין, הוא היה המפקד של חברון, והצלחנו להיכנס למערה [עצמה].

למרות שהוא (- גנדי - רחבעם זאבי) אסר, הוא לא נתן שיהיה ישוב יהודי [בחברון], וכל מיני דברים,

[של תורה] שווה מיליון אטומים, אות אחת בגמרא זה יכול לפוצץ את כל כדור הארץ, לא צריך אטום לא צריך כלום.

אז היה פגישה [בין נשיא ארצות הברית למנהיג ברית המועצות] בנוגע לאטום, להפסיק את החימוש הגרעיני, מהפגישה לא יצא שום דבר, אבל את הציון לא פינו, אז הסכימו, חתמו הרוסים שלא מפנים את הציון של הרב'ה. זה מובא בכל הדפים, ניצוצות מביא את זה.

חיים - הוא שלח את נתן מימון, בסוף הוא בעצמו נסע לשם ונפגש עם רייגן, והרב פנחס טייץ הוא דיבר עם רייגן עצמו, כיון שהיו צריכים את הקולות של היהודים, הוא (- פנחס טייץ) היה אחראי על הקולות של היהודים, ואחרי זה היה פגישה בווינה, ואז הרוסים חתמו שהם לא מפנים את הציון של רבנו.

אז לפנות קבר זה איסור בין לאומי זה דבר הכי חמור שיכול להיות, אז הם (- הצבא) פחדו שמישהו יקבר בחברון, [אז] גמרנו, אז יהיה ישוב יהודי שם [בחברון עצמה], הם יהיו אבודים, מה יעשו הציונים, הם רוצים את אוגנדה, הם רוצים את יוהנסבורג, הם לא רוצים את ארץ

דבר כזה, באוקראינה לא מרשים לפנות קברים, היהודים עושים רעש גדול, מה שכבר פינו פינו אבל הם לא יכולים עכשיו לפנות, הם לא נותנים, אין, זה חוק בינלאומי, אמריקה מתערבת בזה והכל זה כל העולם מתערב.

כי גם את [הציון של] הרב'ה רצו לפנות [הסובייטים], אז ר' מיכל דורפמן, היה אז רייגן [נשיא ארצות הברית], רייגן היה אז, והיה פגישה בווינה [בין נשיא ארצות הברית למנהיג ברית המועצות, רייגן] הוא אמר, דבר ראשון אתה לא מפנה את הקבר [של הרב'ה], היה פגישה על האטום, הם רצו להפסיק לייצר אטומים, אסור לייצר אטומים.

איך עושים אטום? חותכים את זה לשניים, נכון, (עם סכין, חותכים את זה לשניים עם סכין ואז זה יכול פתאום להתפוצץ פתאום אז לא כדאי לחתוך את זה, צריכים להזהר...), אז יש אטום, לא יודע מה זה אטום, אומרים שגרם אחד מפוצץ עיר שלמה, גרם אחד, אז אתה (- ר' יהושע בער רובינשטיין) עושה תפילין, אתה צריך לדעת, מי שעושה תפילין...

אז שאני גמרתי את הבית ספר עוד לא היה כור אטומי [בדימונה], היה לי אפשרות להיות בין המייסדים, בסוף אמרנו אות אחת

הכריזו לא לגעת בנחמני, אז הוא אומר בגלל השם נחמני [אביי] סילק את כל השדים, השם נחמני זה השם הכי חשוב מכל השמות, נחמן ונחמני³⁰.

למה קראו לאביי נחמני? או שזה היה השם של אבא שלו, או שרבה בר נחמני גידל אותו, כי האבא [של אביי] נפטר בהיריון והאמא נפטרה בלידה, אז לכן אביי אומר כל פעם אמרה לי אם (- היא האומנת שלו כיון שאמו האמיתי מתה), אמרה לי אם, אז רבה בר נחמני קרא לאביי על שם אבא שלו (- של רבה ולא על שם אביו של אביי), רבה בר נחמני קרא לו נחמני, אבל זה השם האמיתי של אביי, או שהוא נקרא בן נחמני או שהוא נקרא על שם רבה בר נחמני.

אז המגלה עמוקות אומר שהשם נחמני זה השם הכי חשוב מכל השמות, מי שנקרא נחמן יכול לסלק את כל השדים, יכול להביא את הגאולה, בעזרת ה', בזכות הפדיון הבן הזה נזכה לגאולה השלמה במהרה בימנו אמן.

ישראל, הם רוצים לתת את זה (- את חברון) לערבים, אפילו עכשיו הם רוצים לתת את זה לערבים.

אז אנחנו חוזרים לסיפור שלנו, שיש מחלוקת מה קודם דיברה חמישית או דיברה שישיית, מה יותר חשוב, אז אליפז אמר שהדיברה החמישית יותר חשוב, יעקב אמר לו לא, הדיברה השישית יותר חשוב, ואז אליפז לקח לו את הבגדים, ואז בא פרש וטבל בירדן, לפני ותיקין הוא הלך לטבול כנראה, אבל הפרש נשאר שם, צריכים שטובלים בירדן לטבול ולצאת, אם נשארים עוד דקה אז אפשר לטבוע, הרבה טבעו, חמשה גערע'ס טבעו בגשר בנות יעקב לפני 20 שנה חמשה גערע'ס, נכנסו לבנות יעקב ולא הצליחו לצאת, מתחת לגשר זה צפונה מכינר.

אז עכשיו אנחנו רק נסיים עם הדיבור של נחמני, [שהאריך לדבר בשיעור הראשון בפדיון הבן], אז המגלה עמוקות מסביר, זה הגמרא, שבאו לאביי בשדה אמרה לו אני רציתי לפגוע בכך אבל בשמים

מראי מקומות והערות

זהו נחמני וכו', הרי ששם שלו הוא נחמני, רוצה אני לסלק מזה שיסלק נחמני, דהיינו מחנות אגרת בת מחלת. וזה הנצחון להעביר קליפת טומאתה הוא דוקא אם אכנס לארץ ישראל, שאז יועיל לי זכותא דארץ ישראל.

³⁰ מגלה עמוקות על ואתחנן - אופן קצב ... ולכן ביקש אעברה נא, רוצה אני לסלק עתה ולהעביר מן הארץ מה שיהיה בסוף הימים, נ"א נוטריקון 'נחמני' איגרת, ר"ל אביי שהוא נחמני רצה אגרת להזיק, כמ"ש אי לאו דמכרוז

והתקדשתם

כל הגמרא והתפילה – זה לנצח את התאוה הידועה

מתפתה, הוא רואה אשה, הוא רואה שדים הוא לא רואה אשה הוא רואה שדים, כתוב במגלה עמקות קצ"א שרק בתחית המתים נוכל לראות גוף של אשה עד אז זה שדים שמסתובבים בתוכה, האשה מסובכים אותה מליארדים רוחות טומאה, מליארדים שדים, מליארדים רוחות רעות וכל זה נדבק במי שמסתכל מיד נדבקים בו כל התאוות, כל הדינים, זורקים לו את הפרנסה שלו, הכל הסתכלות הוא מאבד את הפרנסה, בכל הסתכלות הוא מאבד את השפע, בכל הסתכלות נגזר עליו עוני, כתוב בעד אשה זונה עד כפר להם, כל הסתכלות הוא מאבד כפר להם, הוא מאבד מקור של שפע, הוא מאבד אין סוף, ההורים רוצים לעזור לו והדודים רוצים לעזור לו והסבא והסבתא רוצים לעזור לו והוא מאבד את זה אז המח מתחלף להם, ברגע שהוא מסתכל ראייה אסורה כל

שחתן מתחתן חייב לרדת בית מקדש של אש, כל המשמים חתן וכלה כאילו נבנה חרבה אחת מחרבות ירושלים

כמו שהגמרא מספרת אצל רבי יהודה [בן ר' חייא] שכל להחיות מתים שהיה יורד עליו עמודא דנורא, חתן הוא עדין קדש קדשים הוא עוד מאמין שהוא יוכל להגיע לשיא הקדשה, הוא מאמין שהוא יכול להתמודד, אחרי זה עוד באים הרבה אכזבות אבל החתן עכשיו נולד מחדש הוא נשמה חדשה לגמרי, הוא בטוח שה' יעזור לו להתמודד לנצח את התאוה הזאת, כל העבודה לנצח את התאוה הזאת זה כל העבודה של האדם, כל הגמרא שלומדים וכל הקצות החושן כל התפלות אין לנצח את התאוה הזאת.

ברגע שאדם הראשון חטא הוא קבל ענש פי תאוה היא לעינים הוא

מהתאוות רק על ידי רקודים אפשר
 לצאת מהתאוות אתם לא יודעים את
 הסוד הזה, להקפיץ את העקבים
 והיה עקב תשמעונו ושמור ה' לך את
 הברית, אתה רוצה שה' ישמור לך
 את הברית? אתה רוצה לצאת
 מהתאוות? זה רק על ידי קפיצות,
 כל יום תקפץ, כל רגע תקפץ ואז
 תצא מהתאוות ונזכה לגאולה
 שלמה במהרה בימינו אמן. (ארוי
 הלבנון).

המוחות מתחלפות המשפחה אומרים:
 לא הוא סתם בטלן, הוא סתם נצלן,
 הוא סתם לא עושה כלום, כל המוח
 מתהפך להם פתאום, אז עם
 הסתכלות אחת הוא מאבד את כל
 השפע.

אבל החתן שלנו שהוא מלא תקוות,
 מלא אמונה, והוא נכנס ברגל ימין
 לחיים החדשים והוא זכה לאשת
 חיל שגם היא רוצה את שיא הקדושה
 את שיא הטהרה ולצאת מכל
 התאוות לכן כל הרקודים שרוקדים
 בחתנה כדי להוציא את האדם

התגלות הצדיק האמת

היה בגלל שחלקו על יוסף בדין "בן
 פקועה", אסור לאכול עגלה
 שפריסה - הולכת על הארץ כפי שיבאר
 בהמשך, כתוב שרבי אבהו היה אוכל
 מדי שבוע במלון מלכה כליה של עגלה³¹
 ורב אבימי בנו אמר בשביל מה

הפרשה הזאת ויגש, שיוסף מתגלה ואומר
 "אני יוסף" (בראשית מו, ג) הפרשה הכי
 גדולה מכל הפרשיות, שמתגלה
 הצדיק האמת אחרי 22 שנה,
 והאחים לא עשו תשובה על שמקרו את
 יוסף הם חשבו שהם צדקו, כי הכל

מראי מקומות והערות

אכילת פת חמה במוצאי שבת - מלוגמא.
 רבי אבהו הוה עבדין ליה באפוקי שבתא היו
 שוחטים עבורו במוצאי שבת עיגלא תילתא,
 עגלה שילדה אותה הפרה בלידה השלישית.

³¹ שבת קיט, ע"ב
 ואמר רבי הנינא: לעולם יסדר אדם שלהנו במוצאי
 שבת, אף על פי שאינו צריך אלא לכיית (108).
 אכילת חמין במוצאי שבת - היא מלוגמא, רפואה.

צריכים לשחוט עגלה בפשיל פליה? אני יביא לו פליה, אני יביא לו לשון מערב שבת, בא אריה ואכל את הפליה. רואים שאריה אוהב לאכול כליות, פי "כליות יועצות" אריה גם רוצה שיהיה לו עצה טובה, לכן אריות אוכלים כליות³².

עכשיו, בשעה שיסוף התגלה ואמר אני יוסף זה הרגע הכי גבוה שהאחים יכלו לעשות תשובה, "נבחרו מפניו" (בראשית מה, א), אז הם קלטו את הטעות, אבל מיד הוצר הרע התגבר, פי הם לא עשו תשובה מעמק הלב אז הם אמרו שמתר לאכול עגלה "בן פקועה"³³, "בן פקועה" האיסור מדרבנן זה רק כשזה הפריס, "מבן פקועה" אפשר לעשות עדרים

עדרים על פן חכמים גזרו שחייב בשחיטה פדי שלא יעשו עדרים של "בן פקועה", אפשר אחרי 60 שנה להגיע למליון עגלים, מליון עגלים לא צריכים שחיטה מבטלים דין שחיטה מהעולם, לכן כתוב שאם זה מפריס - אם הבן פקועה דרך על הארץ, חייבים לשחוט את זה, חכמים אמרו ששחיטת בן פקועה זה רק דרבנן ממילא הם - האחים, אם הם פטורים מדרבנן הם פטורים משחיטה, זה היה המחלקת בין יוסף לאחים.

עוד 100 שיטות להלכה היה לאחים שלא כמו יוסף, כגון בדין תרנגולת, היתה להם תרנגולת שנחתף הרגל בעוד התרנגולת חיה, והרי הרגל אבר מן החי, וחקקו אם שיה אבר

מראי מקומות והערות

שבשרה משוחב ביותר. הנה אכיל מיניה כולייאת, את הכליה. כי גדל אבימי בריה, אמר ליה לאביו: למה לך לאפסודי כולי האי, לשחוט במוצאי שבת עגלה עבור כליתה? נשבוך כולייאת הרי אפשר להשאיר את הכליה מהעגלה ששוחטים ממעלי שבת מערב שבת לכבוד שבת שבקוהו, השאירו את הכליה מערב שבת. ואתא אריא בשבוע שלאחר מכן, אכליה לעגל.

³² "עכשו שחטו מישוהו" חסיד אמות העולם" (קאסם סולימני מפקד העליון של משמרות המהפכה באיראן), 1,000 אנשים הוא פבר שלח לגן עדן, השמאל אומר מה אכפת לך? הוא שלח אנשים לגן עדן, מה אתה מתערב? ישר בקנסו לגן עדן. הוא הרג גם גוים גם יהודים"³³ הקדמה בעניין בן פקועה

מן התורה, בהמה ששחטו אותה בשחיטה כשירה, ונמצא במעיה עגלה שעוד לא נולדה, הדין הוא שאפשר לאכול את העגלה ללא שחיטה, כיון שאנו מסתכלים על העגלה כחלק מהבהמה שנשחטה ולא כבהמה בפני עצמה, וכיון שאת הבהמה שחטו שחיטה כשירה ומותר

לאכול את בשרה כך מותר לאכול אף את העגלה ללא שחיטה, ואפילו אם העגלה נמצאה במעיה חיה.

אלא שחששו חכמינו זכרונם לברכה שכשיאכלו את העגלה הזו כשתגדל ללא שחיטה, יחשבו הרואים שהשוחט אוכל נבלות, והרואה לא ידע שזה בן פקועה. עוד חששו מבאר מורינו הרב שליט"א בהמשך, שמא ייקחו בן פקועה ובת פקועה ויעמידו מהם ולדות, ומולדותיהם יעמידו עוד וולדות, וכן הלאה, וכיון שאת כל הבהמות האלו יאכלו ללא שחיטה, יש חשש שתשכח תורת שחיטה, כיון שיראו שאת רוב הבהמות אוכלים ללא שחיטה, ויבוא לאכול ללא שחיטה אף בהמה שאינה בת פקועה, שחיבת שחיטה.

על כן תקנו חכמינו זכרונם לברכה שבן פקועה כיון שהלך על הארץ חייב שחיטה, אפילו שחיטה שלא הייתה כשירה בסתם בהמה, כיון שכל דין שחיטה בבן פקועה הוא רק למראית עין. אבל כל זמן שלא דרך על הארץ, מותר לאכול את הבן פקועה אף ללא שחיטה.

לכון החי בעוף.

לכן - פִּינוּ שְׁבָנֵי יִשְׁמַעְאֵל בָּאוּ לְכָל הַשְּׂמֹחוֹת אֲצֵל יַעֲקֹב, וַדָּא הִפִּירוּ אֶת יוֹסֵף בְּנוֹ, כְּתוּב יִשְׁמַעְאֵלִים וּמְדִינִים, לְמַה כְּתוּב יִשְׁמַעְאֵלִים וּמְדִינִים? כִּי יוֹסֵף בְּתוֹךְ הַבּוֹר הָיָה בְּלוֹ תִּנּוּר, הוּא הָיָה יְרוֹק, וְכִינּוּן שֶׁהַשְּׂתֵנָה תֹאֵר פְּנָיו, כְּשֶׁקִּנּוּהוּ הַיִּשְׁמַעְאֵלִים הֵם לֹא שָׂמוּ לֵב שָׁהֵם קוֹנִים אֶת יוֹסֵף, אֲבָל אֵיךְ שֶׁהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ מִהַבּוֹר חֲזַר לוֹ הַצֵּבֶעַ, רָאוּ שֶׁזֶה יוֹסֵף, הַיִּשְׁמַעְאֵלִים הִפִּירוּ שֶׁזֶה יוֹסֵף, יָדְעוּ מִי זֶה יוֹסֵף, הֵם הָיוּ בְּכָל הַבְּרִיתוֹת, בְּכָל פְּדִיּוֹן הַבֶּן, הֵם הָיוּ בְּכָל הַחֲתוּנוֹת, אִז כְּשֶׁהֵם רָאוּ שֶׁזֶה יוֹסֵף מִיַּד זָרְקוּ אוֹתוֹ בַּחֲזָרָה לְבוֹר, וְאַחַד אוֹמֵר שֶׁהֵם מְכָרוּ אוֹתוֹ לְמְדִינִים, פָּחַדוּ לְהַחֲזִיק אוֹתוֹ, כִּי יָדְעוּ שֶׁהוּא בֶּן מְלָכִים, עֲכָשָׁיו יָבוֹאוּ לְרִדּוֹף אַחֲרֵיהֶם, כִּי הָאֲחִים יָכְלוּ לְרִדּוֹף אַחֲרֵיהֶם לְשִׁבּוֹר לָהֶם אֶת הַעֲצָמוֹת אֲפִילוֹ לְהִבְיֵא עֲשָׂרָה עֲזִים לְפָדוֹת אוֹתוֹ. הַרְשָׁבִ"ם אוֹמֵר³⁴ שֶׁהָאֲחִים לֹא יָדְעוּ מְכָלוֹם, הֵינּוּ הָאֲחִים לֹא יָדְעוּ הַאֵיךְ יֵצֵא יוֹסֵף מִן הַבּוֹר, זֶה הֵלְמוּד זְכוּת, שֶׁהָאֲחִים לֹא יָדְעוּ מְכָלוֹם, וְלִכֵּן הֵם לֹא חִפְּשׂוּ אוֹתוֹ, וְאַחֲרֵי 22 שָׁנָה הֵם קָלְטוּ שֶׁהוֹרִידוּ אוֹתוֹ לְמִצְרַיִם, וְהֵם גִּילּוּ אוֹתוֹ. (באר בשדה).

ומחלוקת שלישית, כְּשֶׁבָּאִים בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל, בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל בָּאוּ לְכָל הַבְּרִיתוֹת, וְהָאֲחִים פָּסְקוּ שֶׁמִּתֵּר לְהִגִּישׁ לָהֶם אֶבֶר מִן הַחִי, אֲפִילוֹ שֶׁבֶן נִחַ אֲסוּר בְּאֶבֶר מִן הַחִי, שֶׁזֶה אֶחָד מִשְׁבַּע מִצְוֹת בְּנֵי נִחַ, אֲסוּר לְהִשִּׁים לְגוֹי בְּפֶה, וְאַפִּילוֹ בְּפֶה מִתֵּר רַק לֹא בְּבֵית הַבְּלִיעָה, כִּי בְּבֵית הַבְּלִיעָה הוּא חֵיב לְכַלּוֹעַ, אֲבָל אֶתְּהָ שֵׁם לוֹ בְּפֶה הוּא יָכוֹל לִירוֹק אֶת זֶה, זֶה בַּחֲרִירָה שְׁלוֹ, עַל פֶּן פָּסְקוּ שֶׁמִּתֵּר לָהֶם לְהִגִּישׁ לְבְנֵי יִשְׁמַעְאֵל אֶבֶר מִן הַחִי, אֲפִילוֹ שֶׁאֲסוּר לָהֶם לֶאֱכֹל אֶת זֶה, פִּינוּ שֶׁהָאֲסוּר זֶה לְהַכְרִיחַ אוֹתָם לֶאֱכֹל, אֲבָל לְהִגִּישׁ לְפָנֵיהֶם וְשִׂיאֲכֵלוֹ אִם יִרְצוּ, מִתֵּר, אֲפָשֶׁר לְקַחַת תְּרַנְגָּלוֹת שֶׁנִּחְתָּדָן לָהּ הַרְגֵל, לְהִבְיֵא אֶת זֶה לְגוֹי לֶאֱכֹל, אֲפִילוֹ לְהִשִּׁים אֶת זֶה לְגוֹי בְּפֶה, פִּינוּ שֶׁאִם לֹא יִרְצֶה לֶאֱכֹל אֶת זֶה שִׁירָק אֶת זֶה, שִׁישְׂאֵל מַה זֶה, אִם הוּא לֹא שׂוֹאֵל אֲנִי לֹא אֶשֶׁם. וְהָאֲחִים בְּכָל הַבְּרִיתוֹת הֵם שָׂמוּ אֶבֶר מִן הַחִי לְיִשְׁמַעְאֵלִים - בְּנֵי דוֹדִים.

מורא מ' מקומות והערות

שהגרות מעשיהם סייעה במכירתו. זה נראה לי לפי עומק דרך פשוטו של מקרא כי ויעברו אנשים מדינים משמע ע"י מקרה והם מכרוהו לישמעאלים. ואף אם באתה לומר וימכרו את יוסף לישמעאלים כי אחיו מכרוהו אם כן צריך לומר שהם ציוו למדינים סוחרים למושכו מן הבור ואח"כ מכרוהו לישמעאלים:

³⁴ רשב"ם בראשית לו, כח ויעברו אנשים מדינים - ובתוך שהיו יושבים לאכול לחם ורוחקים היו קצת מן הבור לבלתי אכול על הדם וממתינים היו לישמעאלים שראו וקודם שבאו הישמעאלים עברו אנשים מדינים אחרים דרך שם וראוהו בבור ומשכוהו ומכרוהו המדינים לישמעאלים וי"ל שהאחים לא ידעו ואע"פ שכתוב אשר מכרתם אותי מצרימה י"ל

הוספות ממורינו הרב שליט"א

השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב במל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יתרה בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עיניהם קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלוש ביחודו, יסבול כל הוסורים ולא יודה להם חס ושלוש, ויצויר ברעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כדון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיקף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהצרעת משכא דחויא, ופך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חומפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העיניים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע

שכחי הר"ן יז

גם אמר שהזיווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה בלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת וסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מדינו הרב רבי אלימלך מליענסק זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב במל לבדו בחדר או שוכב על ממתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאלו אש גדול וגדול בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שוכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש

זהר פקודי דף רכד עם כיאור המאור

במאמר הבא מבאר הזוהר את ענין בצלאל ומשה שעסקו במלאכת המשכן, שבצלאל שהיה בסוד היסוד הכין את מלאכת המשכן, ומשה שהיה בסוד התפארת הקים את הכל לאחר מכן.

(ובגין כך) הזוהר מפרש עוד בפסוק: 'ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה', שלפי שהיה בצלאל משבט יהודה שהוא מסטרא דמלכותא - מצד המלכות, על כן הוא עשה את המשכן.

ומה שכתוב 'עשה את כל אשר צוה יי את משה', דהא כל אומנותא דמשכנא אתתקנת בהו - לפי שכל מלאכת המשכן נתקנה במשה ובצלאל, ועל ידיהו - ועל ידיהם, כי בצלאל, איהו עביד אומנותא - הוא היה עושה את המלאכה, ומשה איהו אתקין בלא לברת - ומשה היה מתקן ומסדר הכל לאחר מכן, בכך שפקד ומנה את מלאכת המשכן.

ומבאר את סוד הדבר, כי משה ובצלאל כחדא הוו - משה ובצלאל היו כבחינה אחת, כי משה לעילא - שורש משה היה בתפארת שהוא למעלה בבחינת הגוף, בצלאל תחתיה - ובצלאל תחתיו ביסוד שהוא סוף הגוף, ועל כן הם נחשבים בחינה אחת כי סיומא דגופא כגופא - סוף הגוף נחשב כמו הגוף עצמו.

באופן אחר מבואר ענין בצלאל ואהליאב, שזה היה בימין וזה בשמאל.

דבר אחר - פירוש אחר בענין בצלאל ואהליאב, הא אוקמוה - כבר ביארו

על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישמה את עצמו להיות כגויב דעת עליונה חס ושלום.

פלא יועץ אות ז זווז

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות וכדעות תלוי בזמן הזווג וככונת הזווג, אי לזאת לו ככח ולו כחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחטאים ומפשים בנים משחיתים כל מום כם. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו נבר על חטאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחטי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בנויקים היו צועקים מרה עליו כאמר, למה עברתנו ובעוון חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נוטלים חלק בראש, כי הם אבות הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה בנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחטא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל ומרח ויגיעה רבה כלי האי, ואולי יוכל להפך מבעו ומזוגו הרע.

'יצאו מן העיר' הוא רמז לכך שיצאו הילדים האלה מתחת רשות השכינה הנקראת 'עיר'. ומה שכתוב עליהם כי הם 'יצאו מן העיר', הוא רמז לכך שאלו הילדים נפקו מרוא דמהימנותא - יצאו מסוד האמונה, דהיינו יצאו מתחת רשות השכינה [מלכות] הנקראת 'עיר', והראיה לפירוש זה כי הנה כתיב הכא - כתוב כאן: 'יצאו מן העיר', וכתיב התם - וכתוב במקום אחר: 'ולא אבא בעיר', שסוד הפסוק הוא שהקדוש ברוך הוא [תפארת] אומר שלא יבוא להתייחד עם המלכות הנקראת 'עיר'.

'ויפן אחריו' הוא רמז שבדק אלישע אם עתידים הילדים האלה לחזור בתשובה. ועוד בדק אלישע, אולי ראוי שלא להענישם, שמה יחזרו בתשובה או יצא מהם זרע כשר, וראה שגם זה אינו, וזהו שכתוב: 'ויפן אחריו ויראם', פירוש: 'ויפן אחריו', ראסתכל לאחורא - שהסתכל אלישע לאחוריו לראות אי יחרון בתשובתא - אם הם יחזרו בתשובה ואם לאו - ואם לא יחזרו בתשובה.

'ויראם' הוא רמז לכך שראה אלישע שלא עתיד לצאת מהם זרע כשר.

וגם ראה שלא עתיד לצאת מהם זרע כשר שבשבילו ראוי שלא לאבדם, וזהו שכתוב: 'ויראם', ושואל: מאי - למה רומז הכתוב באומר 'ויראם', ומשיב: אסתכל בחו - שהתבונן בהם אלישע וראה דהא לית זרעא מתתקנא זמין לנפקא מנייהו - שהנה אין זרע מתקן

אותו, דא ימינא - כי זה [בצלאל] היה בחינת ימין [חסד], ודא שמאלא - וזה [אהליאב] היה בבחינת השמאל [גבורה], וכלא חד - והכל אחד, ששניהם יחד נכללים ביסוד הכולל ימין ושמאל.

ומסיים ואומר: ובגין כך - ומפני סוד ענין זה נאמר: 'ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה' וגו', 'ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן' וגו', דהיינו שהיה בצלאל מצד הימין, ואתו אהליאב משלים אותו מצד השמאל.

במאמר הבא מבאר גם רבי יוסי את הפסוק 'כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש' על פי מעשה הילדים שקלל אלישע.

מאמר נוסף כעין המאמר הקודם על הפסוק: 'כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש' וגו'. רבי יוסי פתח קרא באלישע - רבי יוסי פתח גם כן לבאר פסוק זה על פי הפסוק שנאמר באלישע, דכתיב: 'ויעל משם בית אל והוא עולה בדרך' וגומר.

ואומר רבי יוסי: מה שכתוב 'ונערים קמנים', הא אוקמוה - כבר ביארו שהכוונה שילדים אלו מנוערים הוו מכל מלי אורייתא ומכל פקודי אורייתא - היו מנוערים וריקים מכל דברי תורה ומכל מצוות התורה, ומה שכתוב 'קמנים', ביארו שהם היו זעירי מהימנותא - קטני אמנה, ואתחייבו בחיובא דהאי עלמא - והתחייבו בעונש העולם הזה, ובחיובא דעלמא דאתי - ובעונש העולם הבא.

'ויראם' הוא רמז לכך שראה אלישע שאלו הילדים עתידים לעשות כמה רעות בישראל.

ועוד מבאר באופן אחרית מה שכתוב: 'ויראם', שפירושו שראה ברוח הקודש דהווי קיימין לבתר למעבד כמה בישין בישראל - שהיו ילדים אלה עתידים לעשות כמה רעות לישראל.

ביאורי הזהר

[א] 'ויראם', הא אוקמה האתעבידו בליילא דכפורי. כתב רבי אברהם גלאנטי בספרו קול בוכים (דף נה, ב ואילך) 'אכתוב מה ששמעתי ממורי [הרמ"ק] זלה"ה בהיותנו על ציון רשב"י ע"ה בהר מירון, איתא בזוהר פרשת פקודי (כאן) 'תא חזי אינון מ"ב קרבנין' וכו', והענין כי על ידי מ"ב קרבנות שהקריבו בלק ובלעם גרמו שבקעו שתים דובים מ"ב ילדים, והוא כי בכל קרבן נעשה ייחוד והקרבת הכחות בקצת, ובוה היה לאל ידה של ליליית לעשוק מ"ב נשמות וחלקה אותם לגופים שנעשו בליל יום הכיפורים, כדאיתא התם, כי כווננו באותם הקרבנות לינק ממקור הבינה יום הכיפורים, ששם הוא סוד שם מ"ב, כמבואר בפרשת תרומה (קלב, ב) 'שמא דמ"ב אתוון רזא דיליה אבהן דקא מתעטרן בעלמא עילאה ועלמא עילאה במה דלעילא' וכו', ולכך חלקה אותם באותם הגופים שנעשו ביום הכיפורים. וכשראה אלישע שאין בהם תועלת שכל סוף זמן הורגת אותם, כמבואר בפרשת משפטים (צו, ב) שהרשות בידה להורגם כל זמן שתרצה, לכך קללם בשם ה' דהיינו שם מ"ב, וכראות ליליית כי ניטל שלה מתחת ידה קטרגה על אלישע עד שחלה, וכדאמר חז"ל (סיטה מז, א) ג' חלאים חלה אלישע א' על שגיריה דובים בתינוקות, והוא על דרך שמקטרג בחלל כי ימצא חלל באדמה

עתידי לצאת מהם, ואוקמה - ודבר זה כבר ביארו אותו.

באופן אחר מבאר כי 'ויראם' הוא רמז לכך שראה אלישע ברוח הקודש שהעביור שלהם היה בליל יום הכפורים.

ביאור אחר במה שכתוב: [א] 'ויראם', הא אוקמה - דבר זה ביארו אותו, שראה אלישע ברוח הקודש דאתעבידו בליילא דכפורי - שנעשו ילדים אלה בליל יום הכפורים, כלומר שעברו הוריהם על איסור תשמיש ביום הכפורים, ומזיווג זה נתעברו ילדים אלו, מיד שראה אלישע כך, 'ויקללם בשם יי'.

בדרך אחרת מבאר כי 'ויפן אחריו הכוונה שבדק אלישע לראות אם יענש על כך שיקלל את הילדים האלה. ואומר רבי יוסי: ורזא איהו בהאי קרא - ויש סוד בפסוק זה, כי סוד מה שכתוב: 'ויפן אחריו' הוא, שאלישע אסתבל בהו - התבונן בילדים האלו אי יתענש עלייהו - אם יענש עליהם כשיקלל אותם, וזהו שכתוב 'אחריו', כלומר שבדק אם תפגע בו על ידי זה מידת הדין הנקראת 'אחוריים', ואתפני מהאי - וראה שיהיה פנוי ונקי מעונש עליהם, וזהו שכתוב: 'ויפן', ודוגמא לדבר כמה דאת אמר - כמו שנאמר: 'ויפן אהרן', ופירשו בזה דאתפני מצרעתיה - שנפנה מצרעתו, כלומר התרפא מצרעתו, אופה הכא - אף כאן אצל אלישע מה שנאמר 'ויפן', פירושו כי ראה אלישע שהוא אתפני מעונשא דלהון - פנוי ונקי מעונש עליהם אם יקלל אותם שימותו.

שהרגוהו הם ולא הרגו הוא כדרך כל המומתים, על כן צייתה התורה שיערפו שם את העגלה לשכך קטרוגו כדאיתא בפרשת וירא [קיד, א].

וטעם למה היו דובים, הענין הוא כי צלמו של נבוכדנצאר שראה בחלומו 'צלמא ראשה די דהב טב חרוהי ודרעוהי די כסף (דניאל ב, לב), ואמרו חז"ל (ראה מנילה יא, א; קידושין עב, א) ששר פרס הוא החיה השנית דדמיא לדוב, הרמוז בחדוהי ודרעוהי, והוא בקליפה למטה מקביל לאבות, כי חדוהי ודרעוהי [חזהו וזרועותיו] הם סוד גדולה [חסד] גבורה תפארת, והיינו שם מ"ב באצילות תלת אבהן דמתקשרן באימא עילאה כמו שביארנו למעלה, והיינו דוביא"ל שר פרס ששמש במקומו של גבריא"ל כ"א יום כדאיתא במסכת יומא (עז, א), וכבר ידעת שנבריא"ל הוא שר הגבורה, ולכן מינו במקומו את דוביא"ל שהוא מקביל שלו בקליפה, ולכן 'ותצאנה שתיים דובים' ולא אריות או נמרים, ומה שאמר שתיים דובים ולא אמר 'שנים דובים' אי שתיים דובות', הענין הוא ששם מ"כ מתחלק לשני חלקים, כ"א זכרים וכ"א נקבות, ולהיות שנתעברו אמותיהם ביום הכיפורים רשטא שם מ"ב, לכך נתקללו בשם מ"ב ויצאו מהחרצונים כנרנן 'שתיים רבים' כלומר באו שתיים נקבות ובניהם זכרים עמהם, ובקעו מהם ארבעים ושתיים ילדים. עד כאן תוכן דבריו ולה"ה, ברוך שחלק מחכמתו ליריאיו, ותנוה נפשו בגן ערן שהניח את דעתנו.

ובספר כלי יקר [ביאור נביאים מרבי שמואל לנייאודן] (מלמים ב' ב, כד) כתב ביאור בענין זה בשם האריז"ל, זה לשונו:

'שמעתי תוכן הענין בשם החכם השלם המקובל האלהי החסיד ועניו כמהר"ר יצחק אשכנזי זלה"ה, כי אותם המ"ב קרבנות גרמו שכשעברו הנשמות הקדושות בתיקלא דתקלין, נעשקו אלו המ"כ שעשקם סיטרא אחרא, שעל זה אמר שלמה עליו השלום (קהלת ד, א) 'והנה דמעת העושקים ואין להם מנחם' וכו', והחזיקה הקליפה מהמות והאור מ"ב נשמות כנגד מ"ב קרבנות, ולא תחזר אותם הקליפה עד שתמצא מקום מוכן לפרוענות והוא ביאה אסורה שם נותנת אותם הנשמות העשוקות, והנה המ"ב נשמות העשוקות ניתנו במ"ב ביאות אסורות שנבעלו ביום הכיפורים, ועתה כשהענישם אלישע וקללם בשם ה' הוא שם מ"ב כנגד מ"ב ילדים, והוא כי שם בן מ"ב מסוגל מאד להעלות התפילות, שעל כן אנו אומרים 'אנא בכח' כו' (והוסיף מהר"ש לניאודו: וכשעת פטורת האדם אמרו הראשונים ז"ל שנכון מאד לומר 'אנא בכח' וכו') שהא סד שם מ"ב שהוא סגול מאד להעלות נפש האדם מעלה מעלה הוא סיוע למה שכתב החכם השלם הנכר, וכן הניצוצות של הקרושה העשוקות לא יתעלו אלא בשם בן מ"ב, ולכן לגמור תיקונם של אלו המ"ב נערים קטנים האלה שהיו עשוקות על ידי מ"ב קרבנות עתה כשקללם בשם בן מ"ב קלל הגופים ההם שהיו יסוד רעוע בגוי בכפורים וחזרו המ"ב ניצוצות קדושות שבהם לשורש הקרושה ונתקנו. עד כאן דבריו. וברבריו נבין למה נאמר 'רבים' ולא אמר שתיים דובות, כי נקבות היו כמו שנזכר, אלא דבים אותיות ב"ם ד"י אותיות דדין כאותיות דדין, להורות כי בשם מ"ב קללם, ולכן היו דובים ולא מן אחר, דשמא גרים כאמור דבי"ם'.

קדושת הפרשה

האחים – לא עשו תשובה על המכירה

כמו שאביגיל "רכבת על החמור" (שמואל א' כה, כג), אביגיל זכתה, כי השם הכי חשוב זה אביגיל, זה השם הכי חשוב מכל השמות, מי שקוראים לה אביגיל בסוף היא תביא את משיח בן דוד, והיא התקע בשופר הגדול, כי כל הענין זה לתקוע בשופר הגדול, כי יפול שופר מהשמים ומי שיזכה בשופר הזה, אז תהיה אשה שתזכה בשופר הזה, כי פעם כל אשה היתה נביאה, כל אשה, כתוב ששרח בת אשר, זה הפרשה הזאתי "ויגש" "ובני אשר ימנה וישנה וישוי ובריעה ושרח אחתם ובני בריעה חבר ומלכיאל" (בראשית מו, יז) בשביל מה צריך לכתוב, מה אכפת לי, לכל אחד היה בנות, מה צריכים להגיד? אלא היא תיה לעולם, היא נכנסה עם הגוף לגן עדן, למה? כי היא אמרה לא אכפת לי שאני אמות, כי אמרו מי שיוספר לייעקב שיוסף חי ימות, לא מגלים, כיון שאם יגלו, יעקב יקפיד עליהם, שייאמר, אם ידעתם שיוסף חי מדוע נתתם לי לשבת 22 שנה על הארץ ולבכות ולהתאבל עליו, בסוף היא גלתה והיא תיה לעולם. (באר בשודה).

יוסף אמר לאחים "ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אתי הנה כי למחיה שלחני אלקים לפניכם" (בראשית מו, ה) והם לא עשו תשובה בכלל, כל אחד חשב שהוא צדיק האמת, המדרש אומר שהם אמרו שיששכר הוא הצדיק האמת, הוא לא הזיז את הראש מהספר, אבל באמת הצדיק האמת זה מי שיכול לעמוד בנסיונות, מי שיכול לעמוד בנסיונות של פגם הברית הוא נקרא צדיק האמת, אפילו שיששכר לא הוציא את הראש מהספר, כתוב ביששכר "חמר גרם" (בראשית מט, יד) "חמור חמרתים" (שופטים טו, טז) כי העבודה של האדם זה להיות חמור חמרתים, כמו אדם בא לעולם להיות חמור חמרתים, כמו שכתוב "בלחי החמור חמור חמרתים בלחי החמור הכיתי אלף איש" (שופטים טו, טז) כתוב חמור, אם הוא חמור חמרתים הוא יכול להכות 1,000 איש, ואם הוא 3 פעמים חמור הוא יכול להכות 3,000 איש, ואם הוא 4 פעמים חמור, הוא יכול להכות בלי סוף אנשים.

מחשבת המצדיקים

בכל דור – יש נשמה שתפקידה להציל את עם ישראל

בהתנדב עם" (שופטים ה, ב), והיא למדה אותם שעושים ברית חתוך ופריעה, אפילו ברית מילה הם לא ידעו איך עושים, הם היו עושים כמו ערבים, ערבים עושים מילה הם סתם חותכים וזהו, אבל אצל עם ישראל יש שלש פעלות גם מילה גם פריעה גם למצץ את הדם, הם לא ידעו את זה, עד שבאה דבורה הנביאה והיא למדה אותם הלכות פריעה, "בפרע פרות בישראל", כי זה שהגויים שולטים עלינו, והציונים שולטים עלינו כי אנחנו לא מקימים את התורה כמו שצריך, באה אשה ולמדה אותם, היא היתה דבורה הנביאה. ואחרי זה באה חנה אשת אלקנה אם שמואל הנביא ולמדה אותם, כי כבר שכחו לעלות לרגל.

(ארוי הלבנון).

בכל דור יורדת נשמה, בכל דור צריך להולד נשמה שהוא יוכל להציל את כל עם ישראל, שהוא יוכל להחזיר בתשובה את כל עם ישראל, כמו דבורה הנביאה שהחזירה בתשובה את כל עם ישראל, דבורה היתה בדיוק מאה תשעים ושיש שנה אחרי שנכנסו לארץ, שכחו כבר את כל התורה, כבר לא זכרו לא ידעו מה מתר מה אסור, לא היה ארגונים, לא היה בתי ספר, לא היה מוסדות לילדים לילדות, לא היה, כל אחד גדל את הילדים בבית שלו, והילדים למדו מהחברים שלהם מהגויים, גרו ביחד עם הגויים, עד שבאה דבורה והחזירה את כל עם ישראל בתשובה, כתוב: "בפרע פרות בישראל

מילתא דבר יהותא

הבית, למה שיש משהו שמפחיד אותנו - אנחנו צועקים: 'אמא'לה'...?

6: גבר שמודע לעצמו יודע: שאם יש בעיה בזוגיות, זה לא בסדר להאשים רק את האשה - שני אנשים אשמים: 'היא' ואמא שלה...

7: הבת שלי שאלה אותי: "איך קראו לחמותה של חווה?" אמרתי לה: בתי, לחוה לא הייתה 'חמות' - בגלל זה קראו לזה "גן עדן"!

8: פולניה מתלוננת לחברתה: אני ממש לא יודעת מה לקנות ליום ההולדת של בעלי - יש לו כבר את כל מה שאני צריכה...

9: מסקר שנעשה בזמן האחרון, הסתבר: שרוב הזוגות מתגרשים בגלל ויכוחים 'על דת'... - האישה חושבת שהיא 'אלוקים' - והגבר לא מסכים!...

10: אחד לוקח את המזוזות לבדיקה אצל הרב. הרב: למה יש בית מזוזה אחת ריקה? הבחור: במזוזה הזאת - אני נשבע לאשתי שאני לא משקר עליה!...

1: עצה מתימני: לא מעניין אותם נפט, חשמל, בתים... תתחילו להפציץ להם את 'שדות הגת' - זה בטוח יעזור!...

2: עשרת הדיברות לנהג הישראלי: 1. אתה הכי גבר - ואל תיתן לאף אחד לפגוע בכבוד שלך, גם אם אתה אשה. 2. לא תשכח! הכביש הוא של אבא שלך... 3. סע מהר - החיים קצרים. 4. לא תאותת - אתה לא חייב לספר לאף אחד לאן אתה נוסע! 5. לא תסתכל בעיניים למי שאתה מתפרץ לו לכביש - זה לא נעים... 6. בכיכר, עשה מה שבא לך - זה מקום אנרכי בלי חוק תנועה... 7. הנתיב השמאלי, הוא מקום להוריד את הרגל מהגז, להירגע, לסדר את המחשבות. 8. תפוס 'חניה וחצי' - אתה צריך את המרחב הפרטי שלך... 9. כל בעיה שיש לך - צפור!

3: קמצן חוזר חיזור ומבוהל מחדר האשפה. אשתו: מה קרה? חתול קפץ עליך? יותר גרוע - 'ועד הבית'!...

4: אמא של מי לא, כשהייתה רואה גשם מבול, לא מעירה אותה לבית הספר - וצועקת בבית: "יאללה גם ככה היא לא תצא פרופסור?"...

5: אם האבא נחשב הכי חזק, זה שמגן על

קדושת הצדיקים

בגיל מאה עשרים הם יגיעו להחלטה אז
זה גם יהיה טוב...

אם "יודעים" מחצדיק – אפשר
לבטל כל דין

אבל העבודה של נדב ואביהוא זה היה לבטל
כל דין שבעולם שלא יהיה שום דין שום
צער ולא יהיה מסכים על הפח העקר "היום
ה' נראה אליכם" שלא יהיה שום מסכים
על הפח שמה שאדם ילמד היום גמרא
קצות החשן הכל הוא יבין אוטומטית כמו
שהוא קורא ספור כל הקצות החשן זה כמו
ספור אין שם שום בעיה כל דף הוא חוזר
מאה פעמים ומברר ומפרש מאה פעמים
מאה אדנים.

(ארוי הלבנון).

" כל שניה שיש שם אלקים בעולם זה דין
אנחנו צריכים לבטל את כל הדינים על ידי
הצדיק אפשר לבטל את כל הדינים ברגע
שמגיעים לצדיק אמתי ויודעים מהצדיק
האמתי אפשר לבטל את כל הדינים שבעולם
אין דין שלא מבטלים על ידי הצדיק האמתי
עקרות נפקדות שדוכים. שדוכים אדם צריך
להחליט 90 אחוז מתקשים להחליט קשה
להם להחליט יש להם מאה הצעות לזקח
להם מאה שנה לברר את המאה הצעות
כל שנה הם מבררים איזה הצעה לפחות

הילדים הילדים

אדם צריך לקחת את ילדיו – לכל מקום

מחר אתה תהיה אצלי בשמים, תביא גם את הילדים שלך, מה? אני צריך להביא את הילדים שלי? זה פקוח נפש. לא, הוא אומר: תביא גם את הילדים שלך, כי אדם צריך לסחב את הילדים שלו אתו, כל פנה, כל צעד, כל שעל, כל נשימה הוא חייב להמשיך את הבגים. זה היה הכח של יעקב שהוא הלך עם 11 בנים לקראת עשו, הוא המשיך את הילדים לכל מקום שהוא הלך, לכן "יחי ראובן ואל ימת", שהוא עבר את הסמבטיון, פה משה מתפלל על ראובן "יחי ראובן ואל ימת ויהי מתיו מספר" (דברים לג, ו). שראובן יעבור את הסמבטיון, ידעו את השם המפרש, וכל שבט ראובן עבר את הסמבטיון, כשידבעם עשה שתי עגלים. נבט אבי ידבעם הוא היה מיכה, והוא היה שבע בן בכרי, והוא היה רשע הכי גדול בעולם.

(ארוי הלבנון).

כי כל התכלית זה דוד מלך ישראל חי וקיים, זה כל התכלית לתת שנים לדוד, כי דוד היה אדם הראשון, דוד לא נפטר בגיל שבעים אלא הוא נפטר בגיל אלף, כי הוא בא להשלים את האלף שנים של אדם הראשון. כמו שכתוב שרבי אלעזר בן עזריה אמר: הרי אני כבן שבעים שנה – הוא לא היה בן שבעים הוא היה רק בן שמונה עשרה, אלא הוא בא להשלים את השנים של שמואל הנביא, שמואל הנביא חי חמשים ושתים, הוא עכשיו בא להשלים את השמונה עשר שחסרו לשמואל הנביא, לכן הוא אמר 'הרי אני כבן שבעים שנה', כי אדם בא להשלים את השנים של שמואל הנביא, שהוא אמר לשאול "עמי" (שמואל א' כח, יט) ופרשו חז"ל במחיצתו, כי בא שמואל ואמר לשאול: תשמע, מחר אתה עמי במחיצתי,

קדושת הבית

תפקיד האשה – לשלוח את בעלה ללמוד תורה

אף אחד לא הבין מה קורה מדוע רחל בת כלבא שבוע מתחתנת עם רבי עקיבא שהיה עם הארץ גמור, במקום לקחת תלמיד חכם, במקום לקחת הבן של רבן יוחנן בן זכאי, נגיד את הנכד שלו, את הנכד של רבי אליעזר הגדול, של רבי יהושע, היא בוחרת ברועה צאן, זה אי אפשר להבין את זה, ועד היום אי אפשר להבין את זה.

אבל היא הייתה פסיכולוגית מאוד גדולה, תמיד האשה יותר פסיכולוגית מן האיש, היא יותר מבינה לעמק, היא הבינה שאם רבי עקיבא ילמד תורה הוא יהיה גדול הדור (ארוזי הלבנון)

"ותתפלל על ה' " (שמואל א' א, י), חנה התפללה על ה', היא רק התפללה בשביל ה', כל התפילות שלה היו רק בשביל ה', והיא לא חשבה על עצמה, היא לא חשבה. דבורה לא חשבה שייגידו עליה שהיא צדיקה, היא "אשת לפידות" (שופטים ד, ד) היא הייתה עושה פתילות (רש"י שם), הנרות של דבורה אף פעם לא כבו, פעם לא היה חשמל, גם היום אם יקבה החשמל אי אפשר ללמוד, בכלל דבורה הנביאה הייתה עושה פתילות, והיא שלחה את בעלה ללמוד תורה, תפקיד האשה לשלוח את בעלה ללמוד תורה, כמו רחל אשתו של רבי עקיבא היא שלחה אותו ללמוד תורה,

קדושת ההגמרא

הגמרא – זה הדבר היחידי שמפתח את השכל

כפול שתים זה שמונה, כפול שתים זה שש עשרה, כפול שתים זה שלושים ושתים, כפול שתים 64, 128, 256, 512, 1,024, עוד עשר פעמים מכפילים את התוצאה בשתים מגיעים למליון, עוד עשר פעמים מגיעים למיליארד, עוד עשר פעמים מגיעים למיליארד, עוד עשר פעמים זה ששים פעם, זה כבר טריליון – מיליארד כפול מיליארד, עוד עשר פעמים זה אלף טריליון, עוד עשר פעמים זה מליון טריליון, עוד עשר פעמים מגיעים למיליארד טריליון, מאה פעמים זה אלף מיליארד טריליון, אבל לא צריך לדעת מתמטיקה. (ארזי הלבנון).

ליקוטי מוהר"ן, תורה א' על בראשית, "ראשית חכמה", שהעקר זה רק הגמרא, כשמדברים חכמה הכונה לימוד גמרא, לא מתמטיקה ולא פיזיקה ולא שאר המודים, וגם לא תנ"ך, ולא חומש, זה הכל סודות, הגמרא בנויה לפי שכל מסים, עכשיו כל העולם חייבים ללמוד גמרא, כל העולם, בלי יוצא מהכלל כולל ערבים טורקיה וברזיל ושוייץ כולם כולם חייבים ללמוד גמרא, כי מתברר שהגמרא זה הדבר היחידי שמפתח את השכל כל שאר הלמודים זה רק סתם, זה אחד ועוד אחד זה שתים, שתים ועוד שתים זה ארבע,

קדושת המידות

"זאת חנוכה" – יוצאים לחיים חדשים

רבע זה התקצר מאז בדיוק החשבון הוא פשוט 45 שניות בשקיעה, 45 שניות בזריחה, זה דקה וחצי כפול תשעים תשעים ועוד ארבעים וחמש זה יוצא מאה שלושים וחמש זה נקרא שעתים ורבע, היום היום הולך ומתקצר עד ט"ו בשבט היום הולך ומתקצר ט"ו בשבט הזריחה תהיה בעשרה לשבע היום מתקצר אבל זה בגלל שאדם הראשון ראה שהשקיעה כבר עשויה להתאחר אז הוא הבין שזה מנהגו של עולם ושהגזרה מות תמות נדחתה לאלף שנה.

(ארוי הלבנון).

היום זאת חנוכה נגמרו הימים הנוראים, היום זאת חנוכה היום זה הסיום של הימים הנוראים והיום יוצאים לחיים חדשים לידה חדשה עולם חדש לגמרי, כל אחד מקבל גשמה חדשה אחרי עבודה של תשעים יום מא' תשרי עד א' טבת זה בדיוק תשעים יום, היום מתקצר כל יום 45 שניות בשקיעה ו-45 שניות בזריחה זה דקה וחצי, דקה וחצי כפול תשעים יום זה 90 ועוד 45 זה מאה עשרים זה שעתים ורבע, היום מתקצר בשעתים ורבע מא' תשרי שזה היה 12 שעות שזה בשנה היום זה עשר שעות ושלשת

מחירי מוצרים בישראל בהשוואה למדינות העולם

ארצות הברית (קליפודיק)	צרפת (פריז)	גרמניה (ברלין)	ישראל	
5.58 שקל	6.48 שקל	7.89 שקל	7.9 שקל	קוקה קולה קולה 1.5 ליטר
19.89 שקל	11.24 שקל	11.81 שקל	13.97 שקל	12 ביצים (L)
3.52 שקל	4.34 שקל	4.91 שקל	7.11 שקל	ליטר חלב
10.72 שקל	2.86 שקל	7.58 שקל	8.2 שקל	לחם לבן
11.00 שקל	10.90 שקל	13.68 שקל	18.9 שקל	קולגייט טוטאל 100 מ"ל
11.49 שקל	1.91 שקל	8.38 שקל	21.2 שקל	גביות 200 גרם
3.52 שקל	6.74 שקל	6.36 שקל	7.36 שקל	ליטר בננין

התמונה הברורה ביותר של מאדים שצולמה אי פעם.

מכונת תפירה יצור של שנת 1867.

איסלנד. הבית המבודד בעולם

הגעתי למסקנה
שהסופגניות הן
האויב שלי ועל
אויבים כתוב ארדוף
אויבי ואשיגם ולא
אשוב עד כלותם.

אדם מתקן את האנטנה במרכז הסחר העולמי, ניו יורק, שנת 1979.

כיסא הזהב של אישתו של פרעה.

למי שלא יודע להבדיל בין תנין לקרוקודיל. הקרוקודיל נמצא לצד התנין.

לפעמים אלה שרצים להפיל אותך לא יורצים שבזכותך הם עומדים 🤪

אתמול כשרה החטופה לקחתי במענה את המזוודה הזאת במקום את שלי. מי שלקח את המזוודה שלי מתבקש להחזיר כי אין לי מה ללבוש!!!

שנות ה-170 וה-80 🤪🤪🤪🤪
2-3 שער: באיזה חקל לניגור שטיחים, חסמסם מוכח
מתחורטל
🤪🤪🤪🤪

אנשים חלשים,
נוקמים.
אנשים חזקים,
סולחים.
אנשים חכמים,
מתעלמים.

פני רוק פהפצות חזקתה זו, שתיבה אזר"תלז פל התגלות המשיח פן דוד והמשיח פן זמר

בהגרלה ישנם רק 60 כרטיסים
סיכויי הזכיה גבוהים
הזדרזו להירשם

קרן
שבזר
שאלה

ההגרלה האגדולה

לקראת הדפסת 7 הספרים ההדשים של מזרינר

ורבינו דגה"צ הדב אלעזר ברלנד שליט"א

תשפ"ג 3 חלקים | תשפ"ב 3 חלקים | תשע"ז חלק שלישי

60

המשותפים בהדפסת הספרים

בסך 180 × 10 חודשים

זוכים פעמים

מקבלים שני עותקים של 7 הספרים ההדשים

וכן נכנסים להגרלה האגדולה על:
2 טליתות צמד של מזרינר הדב
צייצית צמד של מזרינר הדב

אפשרויות השתתפות

ליצירת קשר ולפרטים נוספים 058-3289-318	נדירים פלוס מצאו: שבבי אור. שלוחה: השתתפות בספרים	העברה בנק: 12 סניף: 695 חשבון: 68654 עבור: שבבי אור	הוראת קבע קוד מוסד: 00638 עבור: שבבי אור
--	---	--	---